

D'aci i D'allà

Comme l'an
1934

Cardor - 1934 -

Page 5

Sala Barcino

V. GARCIA SIMON
MARCHAND DE TABLEAUX

Salons destinats a Exposicions de pintures

MARCS—GRAVATS—MOTLLURES

Rbla. Catalunya, 29 — Tel. 15677

Dents
blanques
i brillants
i boca sana,
s'obtenen
usant els

Dentifricis

HIGEA

Demanin-se
en farmàcies
i perfumeries

AMB L'APARELL «PERMO» S'OBTÉ:

millor cuina
millor rentat
afaitar-se millor
les dents més blanques
la pell fresca i setinada
millor toilette
bany deliciós
supressió d'incrustacions
veritable economia de
carbó — sabó — gas.

Confort

«PERMO»

TENIU A CASA VOSTRA UN ENEMIC INVISIBLE
L'ENEMIC ES LA CALÇ QUE PORTA L'AIGUA

Quan haureu eliminat l'excés de calç de l'aigua i comprovat els avantatges de tenir aigua descalcaritzada per «PERMO», viureu d'una manera més sana i més agradable

SERVIU-VOS DEMANAR UN APARELL PER A DEMOSTRACIÓ

PURIFICADORS D'AIGUA, S/A. — R. Catalunya, 68 — Telèfon 78062 — **BARCELONA**

D'ACI I D'ALLA

MAGAZINE TRIMESTRAL

EDITOR: A. LOPEZ LLAUSAS

DIRECTOR LITERARI: CARLES SOLDEVILA

DIRECCIO ARTISTICA: LLOVET-FRISCO

S U M A R I

RECONCILIACIO AMB LA CIUTAT • LLETRA A UNA
DAMA QUE VACIL·LA • EL DEIX INESBORRABLE • LA
CASA DE DEMA • TOSSA - LA INVASIO ESTRANGERA
• JOAN BUSQUETS • JOAQUIM SUNYER • PAGINES
D'ALBUM • LA JARDINERIA ES UN ART TRAIIDOR
• UNA CARTA PARTICULAR • PREOCUPACIO DE SE-
TEMBRE • POESIA DELS PORTS • DITES, SENTENCIES
I ESTIRABOTS D'OSCAR WILDE • MODA MAS-
CULINA • AL MARGE DE LES PISTES DE TENIS

GRAVATS DE J. M. LLOVET

PREU D'AQUEST EXEMPLAR, 5 PESSETES

ABONAMENT: BARCELONA: ANY, 15 PTES. - FORA: ANY, 17 PTES.
AMERICA: ANY, 19 PTES. - ALTRES PAISOS: ANY, 24 PTES.

OCTUBRE 1934 - NUMERO 178 - VOLUM XXII

RELLIGAT PATENTAT "SPIRAX" - VALENCIA 200

ADMINISTRACIO: LLIBRERIA CATALONIA - RONDA SANT PERE, 3; BARCELONA

GEOMETRIA TARDORAL

La naturalesa (més o menys governada pels homes), també es plau de vegades a oferir-nos solucions geomètriques, com la d'aquests rengles d'arbres desfullats, a les vores d'una aigua trista

Foto Wolff

R ECONCILIACIÓ AMB LA CIUTAT

(MONÒLEG FEMENÍ)

RS'acosta el dia de tornar a ciutat. Gràcies a Déu! Ja en tenim ganes. Sense que arribem a renegar dels camps i de les platges, de la gran solitud de les muntanyes i de la remor de les ones, reconeixem que ja en tenim prou. Inconseqüència? No; res d'això. Vàrem fugir de Barcelona amb veritable joia, com si fugíssim d'una ciutat empestada o d'un manicomi. Quina alegria de sentir-nos a fora! A fora de què? Oh, no ens obligueu a precisar. A fora de tot, a fora de mil coses. Però, han passat dos mesos i mig. Dos mesos i mig de gaudir d'aquestes llibertats i d'aquestes obligacions que ens semblaven noves i precioses i que, ara, no és que ens semblin menyspreables, no, però evidentment ja no tenen aquell regust virginal que tenien a darreries de juliol. És una altra cosa... Les vetlles són llargues; cap al tard, de vegades, fa una fresca que no permet de romandre a l'aire lliure i que ens obliga a encofurnar-nos en sales que ens semblen desguarnides. Hi deu haver una mica d'això; una mica només. Si hem d'ésser francs, confessarem que, en realitat, no és aquesta impressió de melangia i de fulles que cauen fent giravolts de vals lent, la causa del nostre defici. No; parlem clar. Si sentim altre cop el desig de fer les maletes i de tornar a ciutat, no és tant per la fatiga o l'enuig que ens produeix l'un com per l'atracció enorme que exerceix l'altra. La ciutat ens atrau, ens fascina. Hem tardat seixanta o noranta dies perquè la seva imatge s'enriqueix de seduccions i de prestigis. Oh, que n'és de bonica Barcelona a l'octubre, els primers dies d'octubre! • D'altra banda, diguem-ho tot, en aquesta darrera setmana de contacte amb les herbes i amb els boscos, de bellugar-nos entre horitzons vastos, de contemplar els universos, hem tingut una aprensió. Ens ha semblat que érem a punt de convertir-nos en un arbre. I gairebé sentíem com ens creixien rels sota les plantes dels peus i com ens immobilitzàvem per dins i per fora, en un èxtasi que potser no manca de delícia, ni de gràcia, però que ens ha esverat d'allò més... Ésser un pi de soca robusta i coronat de plomalls espinosos; ésser un pollanc de moviments elegantíssims i de fulles trèmules; ésser un taronger de fulles verdes i de flors blanques, deu ésser bonic, deu ésser magnífic. • Però, saltar sobre l'asfalt de Barcelona ens abelleix molt més en aquest instant. En comptes de consultar el sol i els estels, consultarem el minúscul quadrant del nostre rellotget d'or. En lloc d'afermar els peus a terra com un plantígrad, de manera que experimentem l'aprensió de treure rels, sentir-lo elevat sobre el pont atrevidíssim d'un tacó alt. Una es sent créixer. Voleu cosa més agradable? Cinc centímetres de més basten per a encomanar-nos una sensació aèria. Caminem sobre dos arcs de triomf, gairebé sense tocar a terra. I com ens aprofitem d'aquesta sensació d'ingravidesa per a cuitar a reprendre possessió de la ciutat i de totes les seves meravelles! Ah, la primera visita a la modista, «que ha tornat de París», com diuen les targes que ha distribuït a la clientela i que, de més a més, és veritat! La primera excursió per les botigues remoroses on s'acumulen les novetats d'hivern, que un dependent obsequiós es precipita a escampar sobre el taulell amb un ímpetu que perdrà quan avanci la temporada! El primer te, amb la tertúlia habitual que es refà, després de tres mesos de dispersió! Teatres i cinemes que reobren les portes i que semblen prometre delícies que potser no ens han de complir, però que fan de bon somniar! Tot és nou; tot és esperançador; tot és excitant. I una va de l'una banda a l'altra, sentint com els tacons sonen sobre l'asfalt estèril, i s'embriaga d'una llibertat de què no havia gaudit a les muntanyes ni a les platges. Que és bonica Barcelona a l'octubre!

El Sunshine-Express a punt de sortir d'El Cairo en direcció a Luxor

Lletra a una dama que vacil·la

"No vacil·leu més. El viatge a Egipte us serà una distracció, un alleujament i un sedant. Us convé canviar d'aire, i a fe que, de les vores del Sena a les vores del Nil, el canvi és complet. Altrament, no us mancarà cap comoditat. I si us en manca alguna, millor! Una mica d'ascetisme no sabeu quin bé fa a les ànimes consirotes com la vostra. Podreu muntar en camell, estigueu-ne segura. Les organitzacions turístiques no han deixat de preveure aquest gust vostre que, al capdavant, és comú a tots els qui posen els peus a Àfrica. Encara que a l'Egipte de 1934 hi ha automòbils, autocars, tramvies, pullmans, i fins aeroplans, els bons drago-mans han reservat uns quants camells per a ús de turistes. Muntareu en camell; veureu caravanes de camells

i mercats de camells. La vostra simpatia envers aquest altíssim ruminant d'ulls grossos i negres, amb pestanyes envejables, trobarà un esplai complet. No solament us satisfareu de contemplar-los, sinó que tindreu nombroses avinenteses de cavalcar en el seu gep i d'experimentar el seu inconfusible bressoleig, i de respirar el baf — això ja no gaire agradable — de la seva llana polsosa i esllanguida. Tampoc no us faltará la sensació del desert amb un bé de Déu de sorra autèntica que enlluerna i que es fica pertot amb una indiscreció absoluta. En matèria de piràmides, restareu servida. És la construcció que més abunda en la terra mil·lenària dels Faraons. Piràmides de totes mides i no dic de totes formes, perquè les piràmides només en poden tenir una: la llur. Aparentment, són una construcció banal, sense dificultats, però aquest poble admirable de les vores del Nil ha hagut de resoldre una mala fi de problemes per elevar aquests

Afores del Cairo. Entre les palmeres, els pals telegràfics

imponents monuments fúnebres • I a propòsit del Nil... No deixeu de navegar-hi en els vaporets de turisme. És una de les travessies més inoblidables que es poden fer al món. Plató, el gran filòsof grec, ja va seguir les valls del riu i els santuaris que el voregen, i va conversar amb els sacerdots que hi mantenien el culte • Herodot també va fer el seu viatge a Egipte. Per cert que va ésser aquest venerable pare de la història el qui va escoltar i recollir dels llavis d'aquells homes, que es consideraven nascuts d'una nissaga immemorial, la frase famosa: «Vosaltres, els grecs, no sou sinó uns infants!» En temps

El mercat de camells

*Dos turistes travessen
el sorral per acostar-se
a una petita piràmide*

de
la Roma im-
perial, ja no foren úni-
cament els savis, els historiadors
i els artistes, els qui varen fer aquesta
excursió que esteu a punt d'emprendre • Els pa-
trics del temps de Neró o de Caracal'la, hi anaven per plaer,
per snobisme, tal com hi podem anar vós i jo, amb la sola diferència
que el segle I ó III de la nostra era no existien ni l'*American Express*, ni la
Cooks, ni els vagons llits, ni els automòbils... Però, encara que nosaltres ens entossudim a
donar a aquests avenços un valor absolut, és probable que no el tinguin, i que l'esperit amb què
una gran dama romana empenia la seva excursió a Egipte no sigui diferent del que vós teniu en aquests ins-
tants en què us debateu entre el desig i l'aprensió. Per cert que — mireu si les febleses humanes són constants! — en
les parets dels temples de Filé encara es llegeixen les inscripcions que hi varen fer aquests turistes aristocràtics de mil nou-

cents anys enrera! I consti que, en dir això, no vull pas atribuir-vos el vici, força vulgar, d'omplir les parets venerables d'inicials i de dates! Esplai de persones pobres d'esperit! Fetitxisme infantil! Literatura d'analfabet! Però, no tothom té el vostre bon gust i la vostra continència • Aneu a Egipte. No us en penedireu. Per bé que la llegenda que el feia avi de tots els pobles del món i bressol únic de la civilització estigui arreconada, és segur que hi experimentareu una extraordinària impressió de reculada... i, al mateix temps, un cert consol de veure que, tres mil anys abans de Jesucrist, les dones ja es preocupaven de fer goig, lluïen joies delicades, vestidures capritxoses, i es pintaven les celles i les pestanyes amb Kohol perfumat • Les recents i meravelloses troballes d'Uhr, en terres de Mesopotàmia, han fet trontollar un moment la fe i l'orgull dels egiptòlegs i han donat ales i fums als

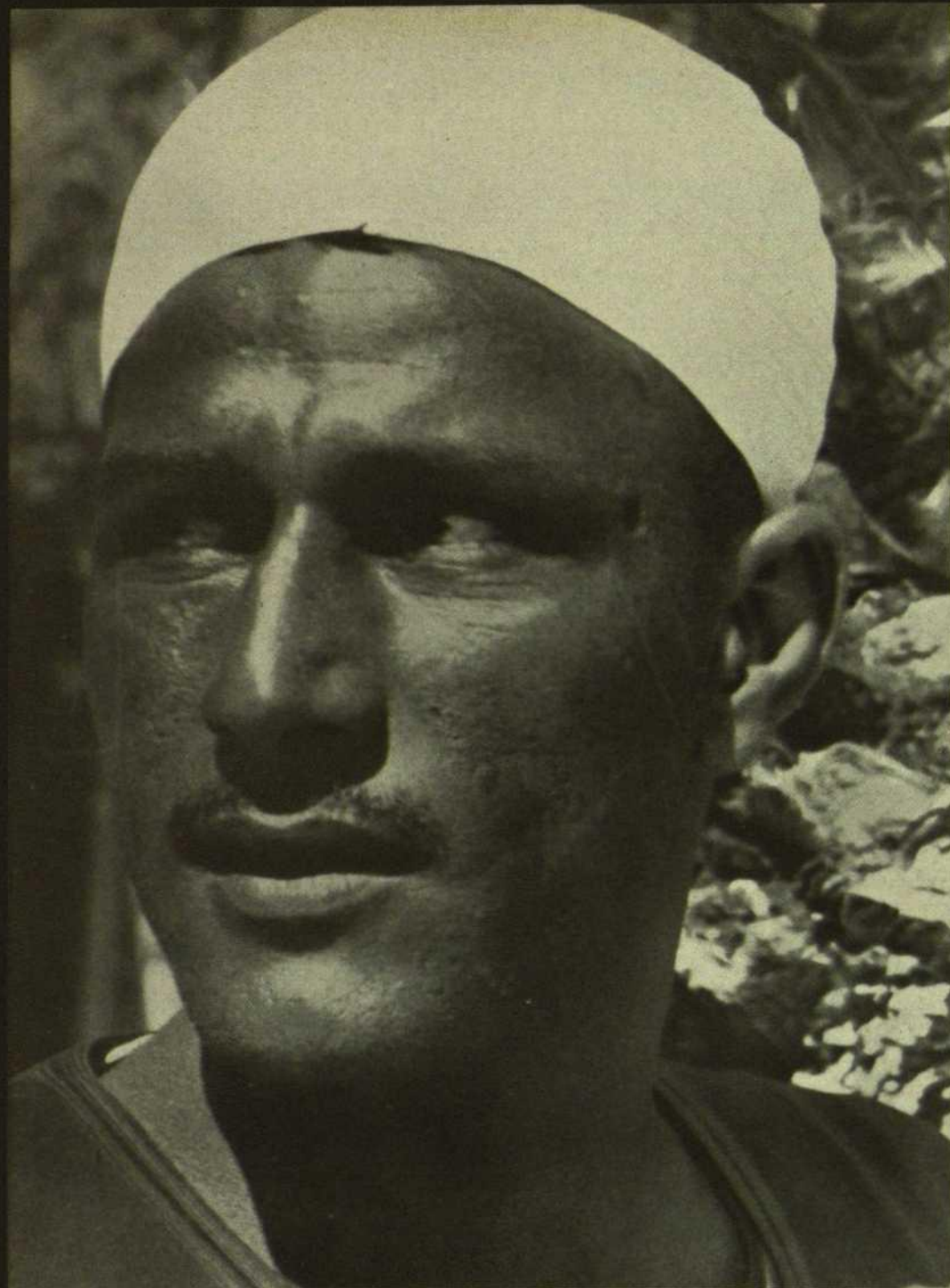
El guia assenyala i els excursionistes miren

*Cementiri egipci vora
la piràmide de Gizeh*

arqueòlegs que cultiven altres pobles i segueixen d'altres pistes. Els savis, ail, tenen les mateixes passions i les mateixes vanitats que els altres mortals, sols que les vesteixen amb draperies més discretes, menys cridaires. Tanmateix, vós no deixeu minvar la il·lusió que us inspira la terra de Tutankamen. Ara com ara, ni els sumeris, ni els hitites, ni cap altre poble anterior als grecs, no poden oferir-nos una civilització tan completa, tan profunda, tan rica com la d'aquests habitants de l'Egipte. Les seves sorres calentes i el seu aire sec han estat el meravellós conservatori de llurs escultures, llurs sepulcres, llurs jeroglífics... El dia que els investigadors varen descobrir el secret, tan afanyosament recercat, d'aquests jeroglífics, començà a sortir a la superfície tot el valor

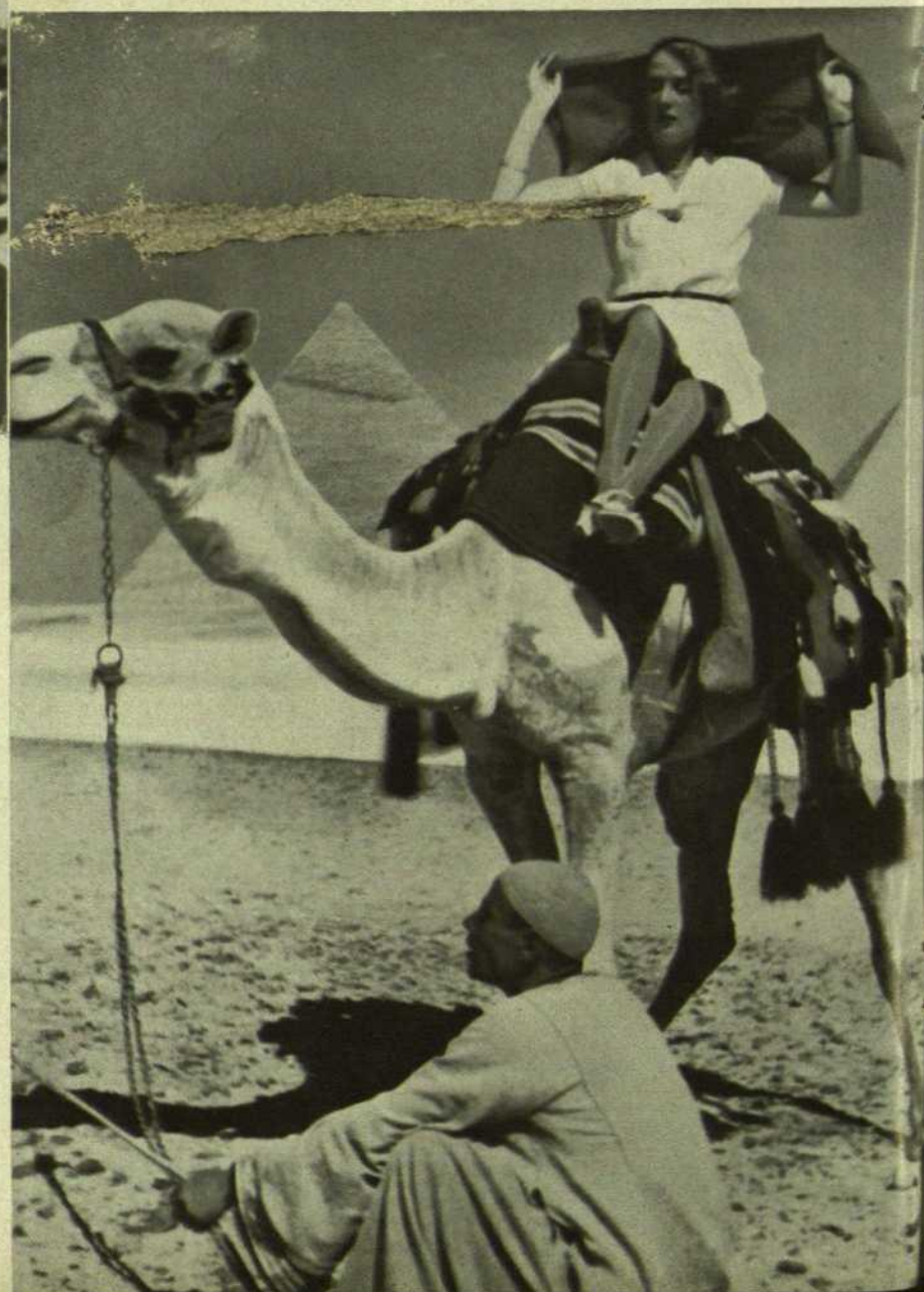
*Un guia alarb, molt bru
sota el casquet blanc*

d'aquesta gran cultura del Nil que, si pertany a la raça semita, la redimeix per sempre de la imputació d'esterilitat o de mitjanía. I, a propòsit, que no me'n descuidi... En una tomba de Memfis, es va trobar un papirus, escrit fa quaranta segles, que conté una invectiva violenta contra el bell sexe, si fa no fa com la que escriviren els antifeministes medievals o els misògins dels nostres dies. Ja veieu! Això demostra que ja en l'an-

tiquíssim Egipte dels Faraons, de l'Ocell Ibis i de la vaca Hator, de l'Esfinx i del Bou Apis, les dones exercien un domini terrible, una influència tremenda, que ja obligava els homes infeliços a cercar en l'escriptura una vaga revenja a llurs dolors i a llurs angúnies" • MYSELF

Fotos Wolff

*Una aturada davant
una piràmide — sem-
pre una piràmide!*

CONVERSES FEMENINES

EL DEIX INESBORRABLE

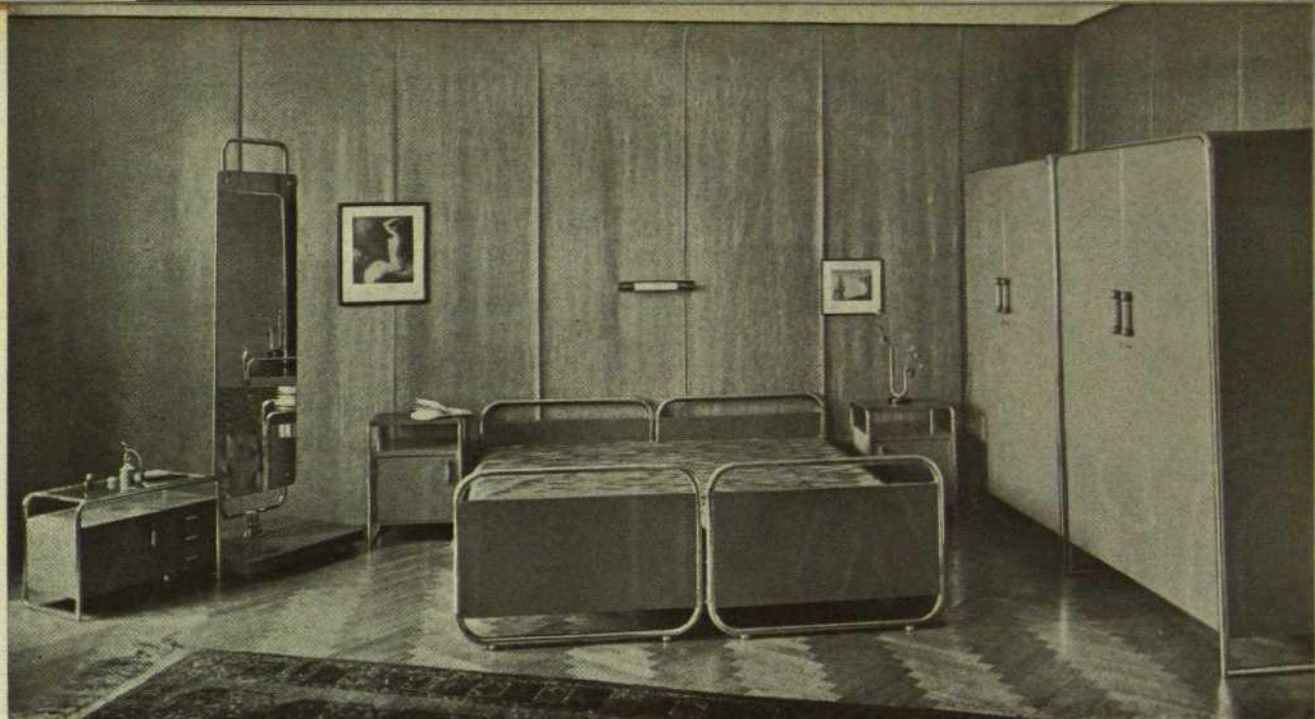
Tomàs—Tommy com l'anomenen els seus companys— havia perdut tot d'una el seu bon humor. Refusava totes les propostions que li havien presentat aquella tarda: ni volia sortir a passejar a cavall, ni volia assistir a un te elegant, ni volia jugar una partida de pòquer, ni volia anar a escoltar una conferència literària... Res no li semblava bé; res no li abellia • A la fi, Jordi, el seu amic íntim, va agafar-lo per un braç, el dugué a un recó del club i li digué sense preàmbuls: —A tu te'n passa una... Tu acabes de rompre amb Adelaida?— Sí... —mormolà Tommy amb una desesperació mal continguda. — Ja t'ho explicaré... però, no aquí... • Uns minuts després, en l'auto de Jordi, sortien en direcció als afores de la ciutat. Pel camí, cap dels dos no va descloure els llavis. Varen travessar carrers i places; deixaren enrera el suburbi; s'enfilaren a la muntanya coberta de pins • —Potser aquí...— digué Tommy posant la mà sobre el braç del seu amic que duia el volant • Frenada ràpida. Els dos joves varen saltar àgilment del cotxe i varen enfilarse per un corriol fins a una comella. —Apa. Digues • Tommy no es va fer pregar. Necessitava confessar-se. El pes de la seva pena era massa feixuc perquè pogués suportar-lo en silenci. A poc a poc, dominant l'emoció, va contar la causa de la ruptura. Era el de sempre, però aquest cop empitjorat pels efectes d'un desaire recent que els pares de Tommy havien infligit a Adelaida... Ella no volia continuar; no tolerava que la menyspreessin en públic ni en privat i no es creia amb dret de provocar un drama entre Tommy i els seus pares... Totes les protestes de Tommy, els seus juraments, no varen aconseguir de tòrcer el determini d'Adelaida... El comiat havia estat terrible... No... Tommy no podia resignar-se; els seus pares estaven obcecats per un munt de prejudicis... Adelaida li apareixia més bona i més bella que mai... • —No puc ni imaginar-me que hagi de renunciar al seu afecte... —deia amb vehemència. — Mira: encara sento als dits la suavitat del seu cutis de seda, i em sembla que li tinc agafada la cara per mirar-me en els seus ulls... M'ha deixat als dits com un polsim impalpable de papallona... No la podré oblidar mai, mai, mai... • I Tommy, amb un frenesí indescriptible, es fregava la punta dels dits, on trobava encara el vestigi de la pell d'Adelaida — de la pell delicadament ungida pels Pólvors «Maderas de Oriente». • MYRURGIA

JEAN HARLOW

*dedicada a conservar
la ufana del cutis*

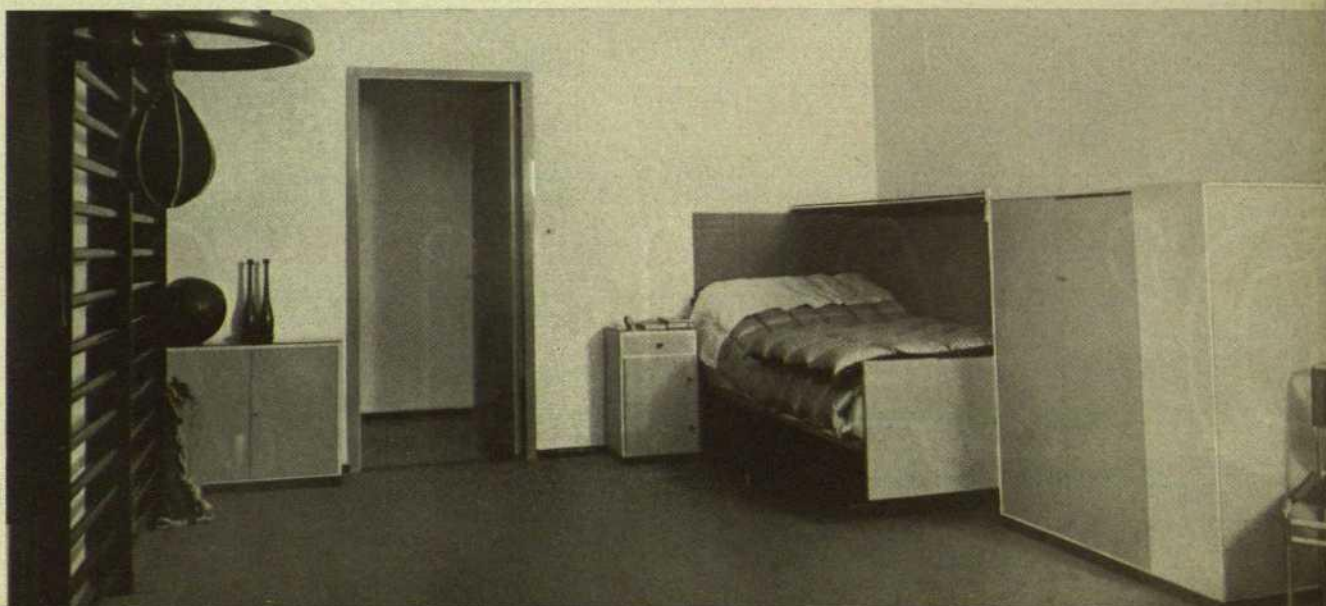

Cambra per a matrimoni, amb dos llits i armari

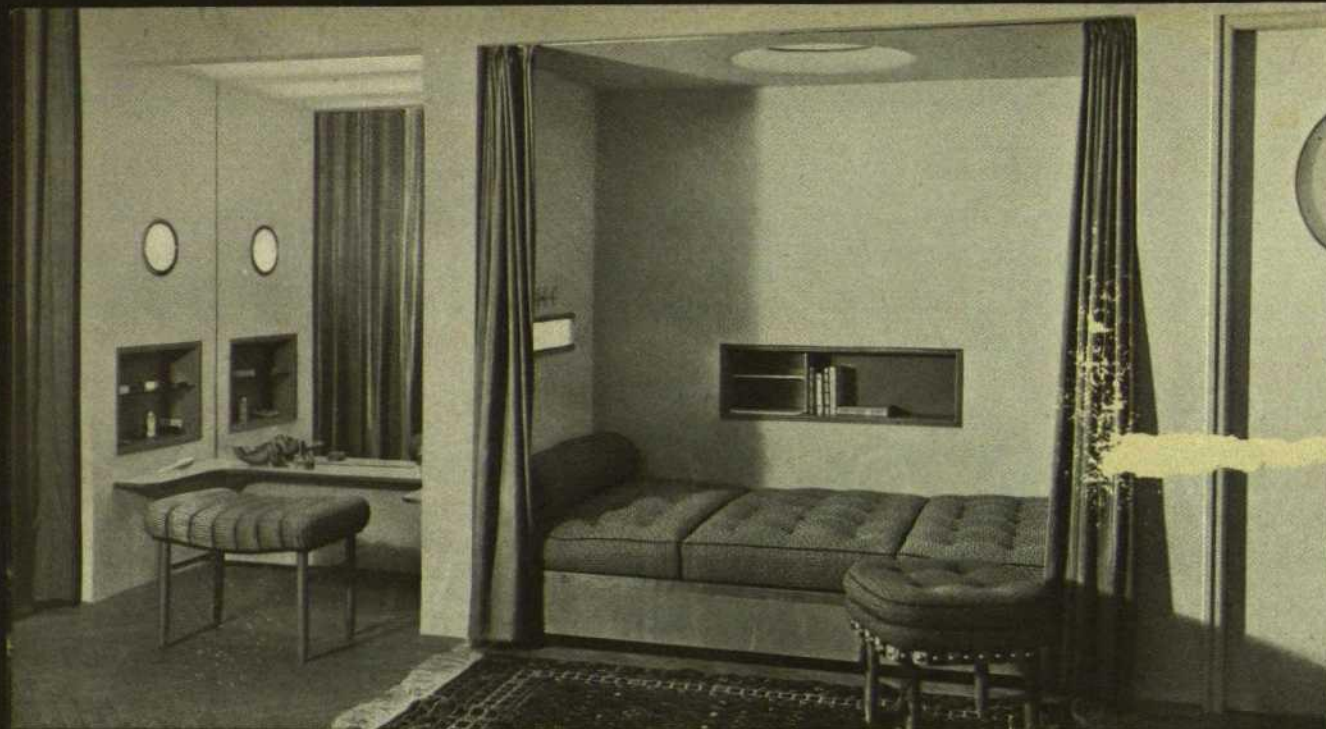
LA CASA DE DEMA

Com serà la nostra casa de 1940? Si no podem preveure el que passarà demà, ¿com podríem dir el que passarà d'aquí a cinc anys, àdhuc en un ram que evoluciona amb calma i amb por com l'arquitectura i el mobiliari? • Tanmateix, hi ha una cosa que podem assegurar sense gaire risc, i és que la casa de 1940 serà diferent de la de 1900 i de la de 1840 • Al capdavant, si passem bé els comptes, ens adonarem que durant els dos terços últims de la dinovena centúria i el primer terç de la present, ha passat, en matèria de decoració i d'arquitectura, una cosa que no hauria passat mai. Mai, abans del Segon Imperi, hom no havia pretès crear un estil, a còpia de no tenir-ne cap de propi i de barrejar tots els anteriors • Mai cap sobirà o sobirana no havia volgut com

Cambra de solter, amb gimnàs

Una casa de camp, projectada i realitzada per l'arquitecte vienès Fritz Gross

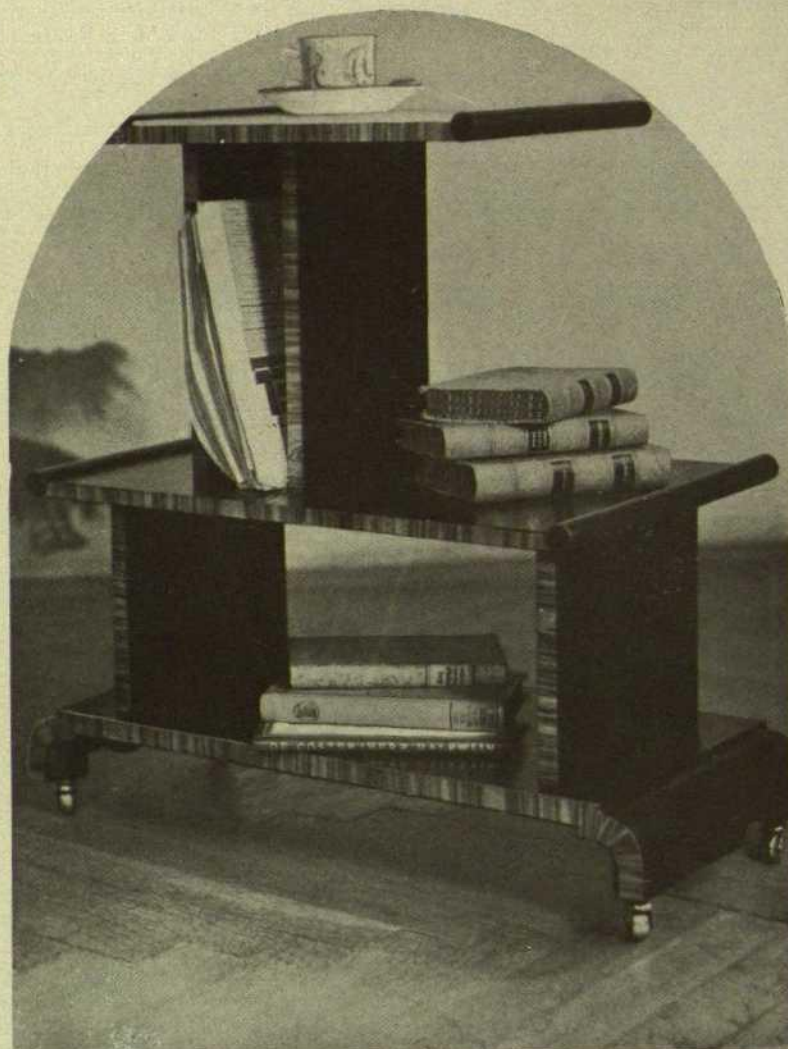
Cambra-dormitori per a senyora, amb un nínxol adjacent on estan instal·lats el tocador i el mirall

l'Emperadriu Eugènia que convisquessin a Compiègne, en la mateixa sala, les cadires Lluís XIV i Lluís XV amb els barguenys espanyols, els armaris japonesos, les consoles Imperi, les taules xineses, etc. D'ençà que la bella Montijo va assajar amb el beneplàcit i probablement amb la complicitat dels artistes de l'època, el gust pels cocktails arquitectònics i decoratius, no ha fet sinó ufanar-se en les consciències. Tots hem vist i ¡ai! podem veure encara, aquests mobiliaris de tipus atapeït i heterogeni que delectaven els nostres pares i que no estic segur que hagin deixat de delectar els fills... Barcelona n'ofereix un magnífic mostrari • Doncs bé: aquest gust museístic i col·leccionístic que es recrea en el contrast i en la desharmonia, -ent, és cosa moderna. Si visiteu Creta, topareu amb els vestigis d'una edificació i d'un mobiliari que floriren XX segles abans de Jesucrist; la lògica hi impera, el gust per la simplicitat s'hi fa evident. Hi ha desguassos perfectes, calefacció central... Si a base dels cants de l'Odissea imagineu com vivien Ulisses i Penelope a Itaca, també trobeu en llurs solucions més seny i més sensibilitat que en les del vuit-cents.

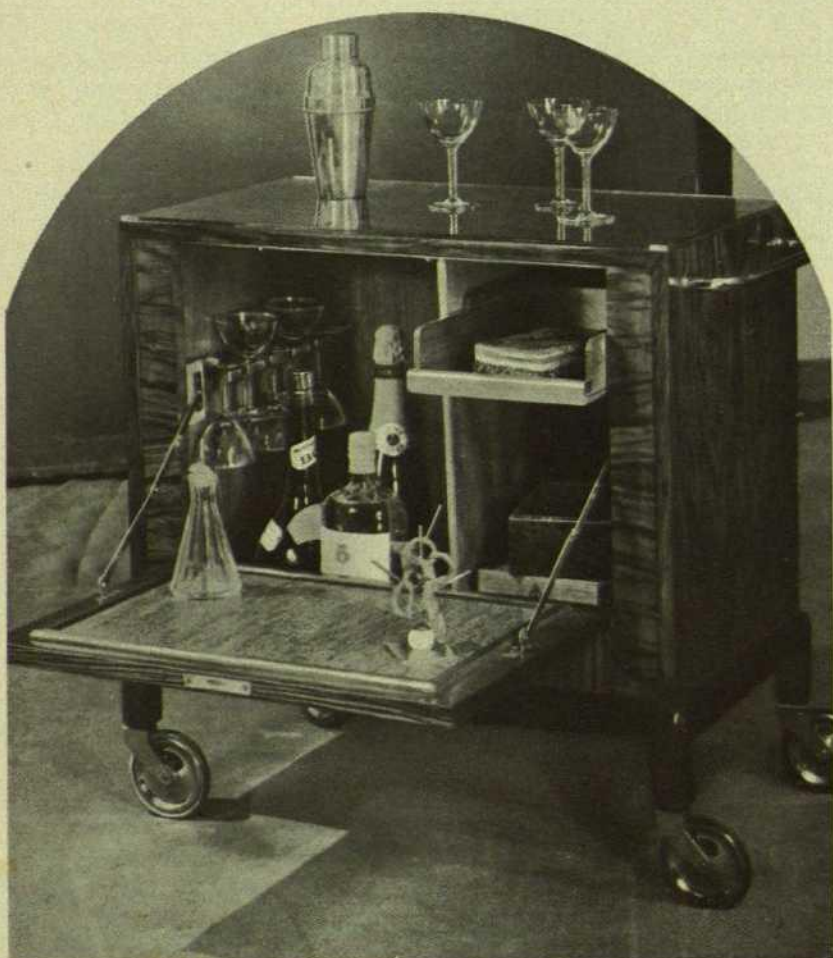

Menjador. En l'aula de separació, vitrina i secreter combinats

Des del punt de vista decoratiu, fins els habitatges dels burgesos medievals, amb llurs mobles esculpits i llurs catifes d'Orient, formaven conjunts d'una bellesa menys discutible que la realitzada pels burgesos que acabaren de poblar el Passeig de Gràcia als volts del 1900 • En un mot, fins a mitjan segle passat no topem amb l'heretgia que consisteix a cercar unitat i bellesa a través del tastaolletisme delirant • ¿És aventurat de creure que aquest parentesi s'haurà tancat o serà a punt de tancar-se d'aquí a cinc anys? Ens sembla que no sols no és

Tauleta auxiliar amb prestatges

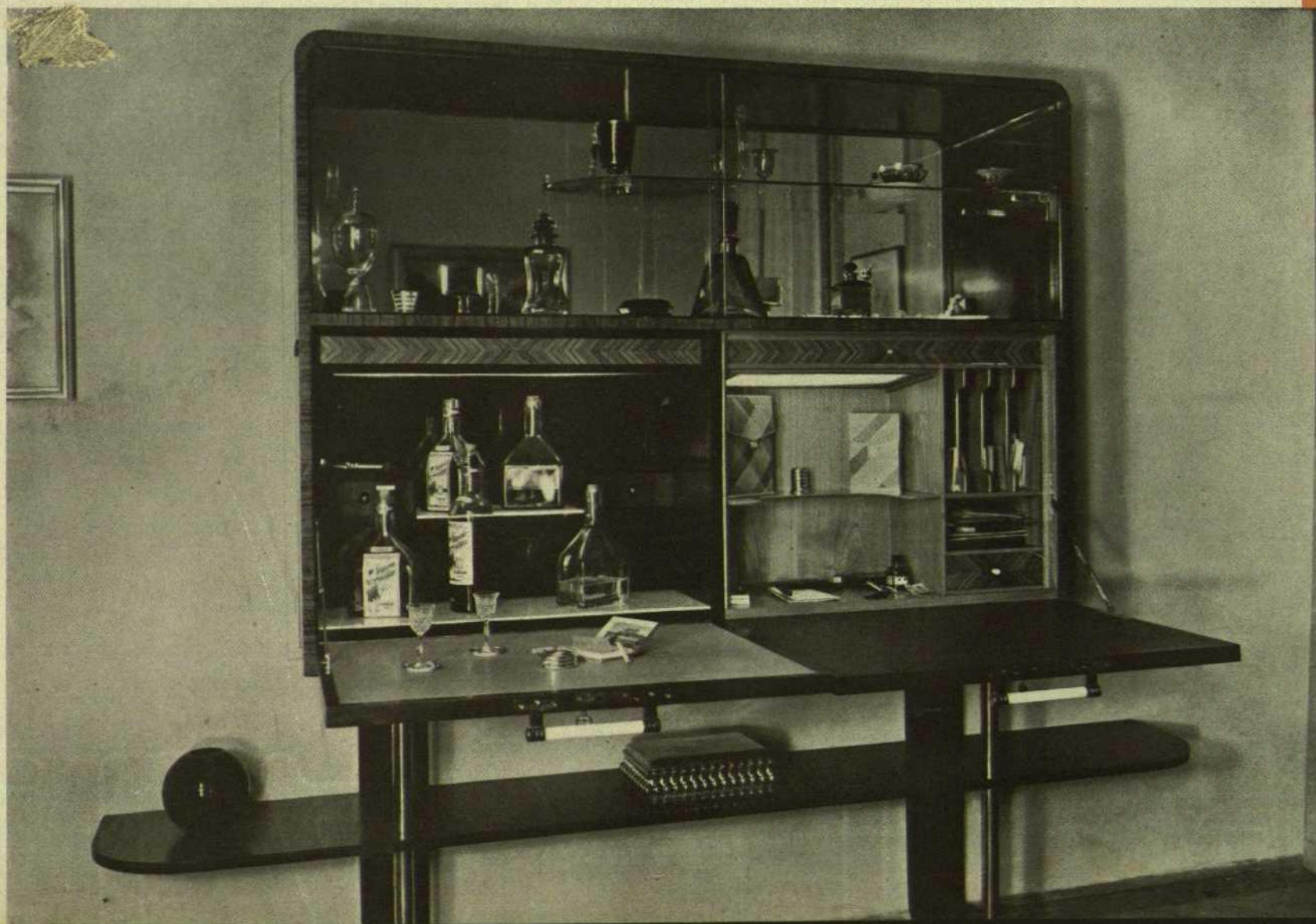

Licorera sobre rodes, en banús de Madagascar

aventurat, sinó que és una suposició fonamentadíssima. Els símptomes d'un retorn a la unitat d'estil i a l'obediència a les necessitats pràctiques, abunden arreu. El culte dels records mobiliaris, el fanatisme de les antiguitats, la fal·lera de cercar una bellesa purament ornamental i gairebé sempre renyida amb el confort, coses desconegudes abans del romanticisme, sembla que han entrat en el període agònic • D'altra banda, el tomb que fa la civilització torna més difícil tot el que sigui malbarat de forces. Dins les cases actuals, construïdes a base d'unes famílies integrades per nombre de

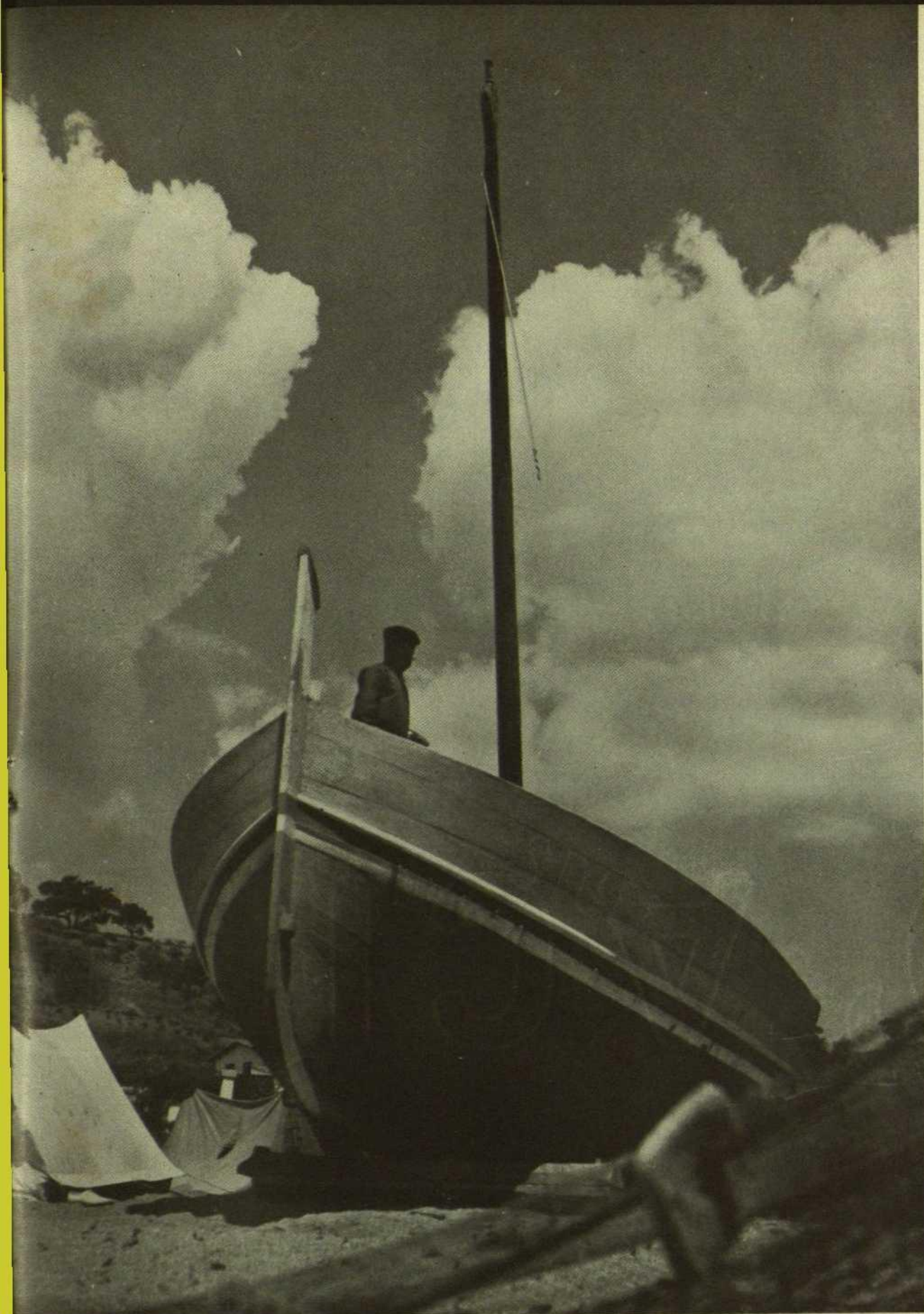
dones sense obligacions exteriors i, si es tracta de cases burgeses, auxiliades per un servei disciplinat i sense límit, ningú no es preocupava dels passos inútils que calia fer per al bon funcionament domèstic. Però avui hi ha dones que se'n preocupen. Avui ja no són únicament les americanes del nord les que aspiren a tenir una casa realment moderna, és a dir, construïda amb un sentit comú vigilantíssim, sinó que són totes les dones del món civilitzat les que es revoltent amb creixent indignació contra els arquitectes i decoradors que les obliguen a caminar uns quants quilòmetres per dins de llur propi domicili per culpa d'una distribució descabellada, que les condemna a treure llustre o a fregar durant qui sap quantes hores per culpa d'un ús il·lògic dels materials constructius, etcètera. Si abans hom sentia dir: «¡Ah, si les dones manessin!» ara és més freqüent d'escoltar-les com sospiren: «¡Ah, si nosaltres construïssim les cases!». I si elles s'ho proposen, no direm que arribin a construir-les materialment, però sí que contribuiran, més que tots els teoritzants i tots els enderriats, a enderrocar una concepció arquitectònica i decorativa que s'aguanta per simple fenomen d'inèrcia.

*Moble de triple efecte:
vitrina, licorera i secreter*

T O S S A

F o t o s B a r n a p r e s s

La barca dels pescadors és com la de fa cent anys... si no fos el motor de gasolina

LA INVASIÓ ESTRANGERA

Hom us parla de la quantitat d'anglesos que hi ha a Sitges, del nombre de francesos que omplen els hotelets de Cadaqués, Port de la Selva, la Fosca... L'un us descriu la barreja cosmopolita que es forma a S'Agaró; l'altre us fa el recompte dels alemanys que s'han establert a Tossa, no sols com a estivejants, sinó

com a industrials i com a comerciants

- Sembla que la invasió estrangera gairebé ha compensat la minva que ha produït l'abstenció dels indígenes. La nostra costa, per un conjunt de circumstàncies, entre les quals la barator de la vida no és la menys decisiva, gaudeix d'un moment de voga internacional
- Sense fer-se gaires il·lusions sobre la consolidació d'aquesta clientela, és evident que si fóssim un país assenyat aconseguiríem que una part almenys dels qui passen per Catalunya per aprofitar avantatges de canvi de moneda i d'índex de preus, tin-

Alhora que l'encís que ve de la seva situació, Tossa en té un altre que deriva de l'aspecte medieval que li comuniquen les seves muralles

Aspecte d'una de les torres que protegien la vila emmurallada de Tossa

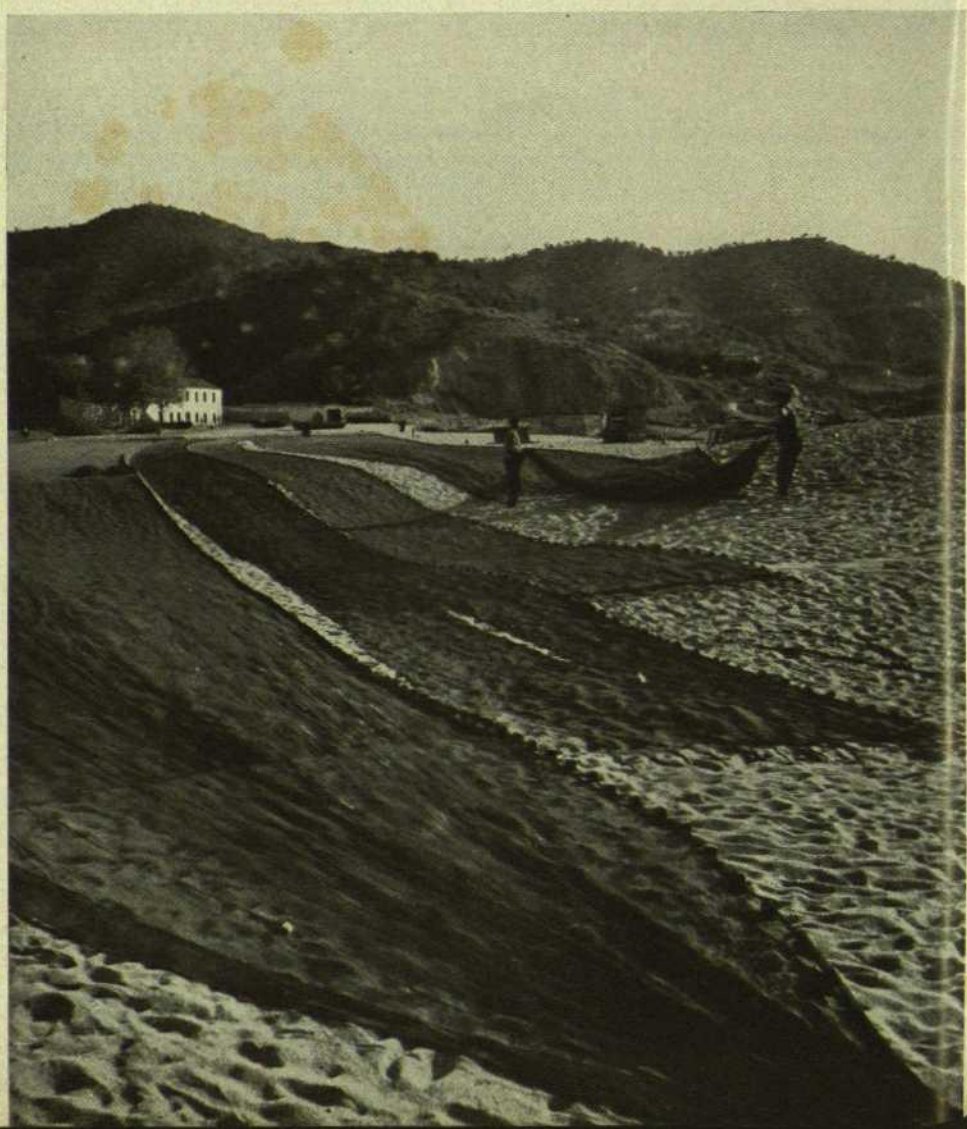
guessin ganes de tornar-hi i en parlessin amb simpatia a llurs amics i coneguts • La nostra costa té condicions per a plaure i fins per a seduir. Cal només que la matusseria o la concupiscència dels seus habitants no les anul·li. Esgarrifa de veure com, en alguns indrets, s'acumulen errors particulars i errors públics, de vegades fills de les millors intencions. Des del botiguer que abusa insensatament de la relativa innocència de la clientela forana, fins a l'alcalde que ignora les normes més elementals de la policia urbana, trobeu tota la gamma de disbarats i negligències que poden anorrear en pocs anys aquest corrent turístic que, providencialment, sense que nosaltres hàgim fet res per a merèixer-lo, ha vingut a animar les nostres costes • «Millor! diran els romàntics. Millor! Una invasió d'aquesta mena fa més mal que una pedregada. Destruïx els darrers vestigis nacionals.

L'aglomeració de les cases dins el clos emmurallat i entorn de l'església

Corromp el gust nadiu. Omple d'edificis ridículs els paratges que la solitud tornava sagrats. Mata el deliciós misteri de les cales i el reemplaça per la cridòria dels altaveus i pel baladreig de multituds poca-soltes. S'enduu la poesia i hi deixa peles de taronja, llaunes de conserves, papers amarats de greix...» • Sense restar enterament insensible a aquesta veu romàntica, no puc retre-m'hi del tot. Aquestes malvestats que descriu, per certes que siguin, no basten per a decidir-nos a rebutjar els beneficis del turisme. Convé que no oblidem que el procés de descaracterització de la costa, com de la muntanya, fa dies que està en marxa i que, àdhuc sense els exemples, bons i dolents, dels estrangers, s'hauria acomplert. Pagesos i pescadors, afavorits per la facilitat de comunicacions, estimulats per l'elevació de llurs indústries i de llurs salaris, no han esperat que els anessin a catequitzar a domicili. Ells mateixos han demanat a la ciutat que els vestís a

Vista de Tossa des de la platja dels pescadors. Les xarxes, com una mantellina negra, sobre la sorra blanquinosa

*Les barques aprofiten,
per a reposar, una minsa
platja arran dels espadats*

la moda del dia, que els enviés el jazz estrepitos, que els projectés les pel·lícules americanes de darrera hora, que els servís tots els productes de maquillatge. El turisme que, momentàniament, ha poblat les nostres platges, a tot estirar dóna una empenta a aquest procés de desnacionalització de les aparences. Però no ha introduït cap germen que no fos ja en incubació • I qui sap si, en donar acuitat al problema, el turisme estranger no ens haurà fet un bon servei. De l'altra manera, potser hauríem anat caient en la normalitat europea, sense adonar-nos-en gaire, a empentes i de tomballons. Ara, si no som mesells o babaus, podem enfocar aquest canvi de jeia, d'una manera més racional. Podem atenuar-ne els defectes i accentuar-ne els avantatges. Ja

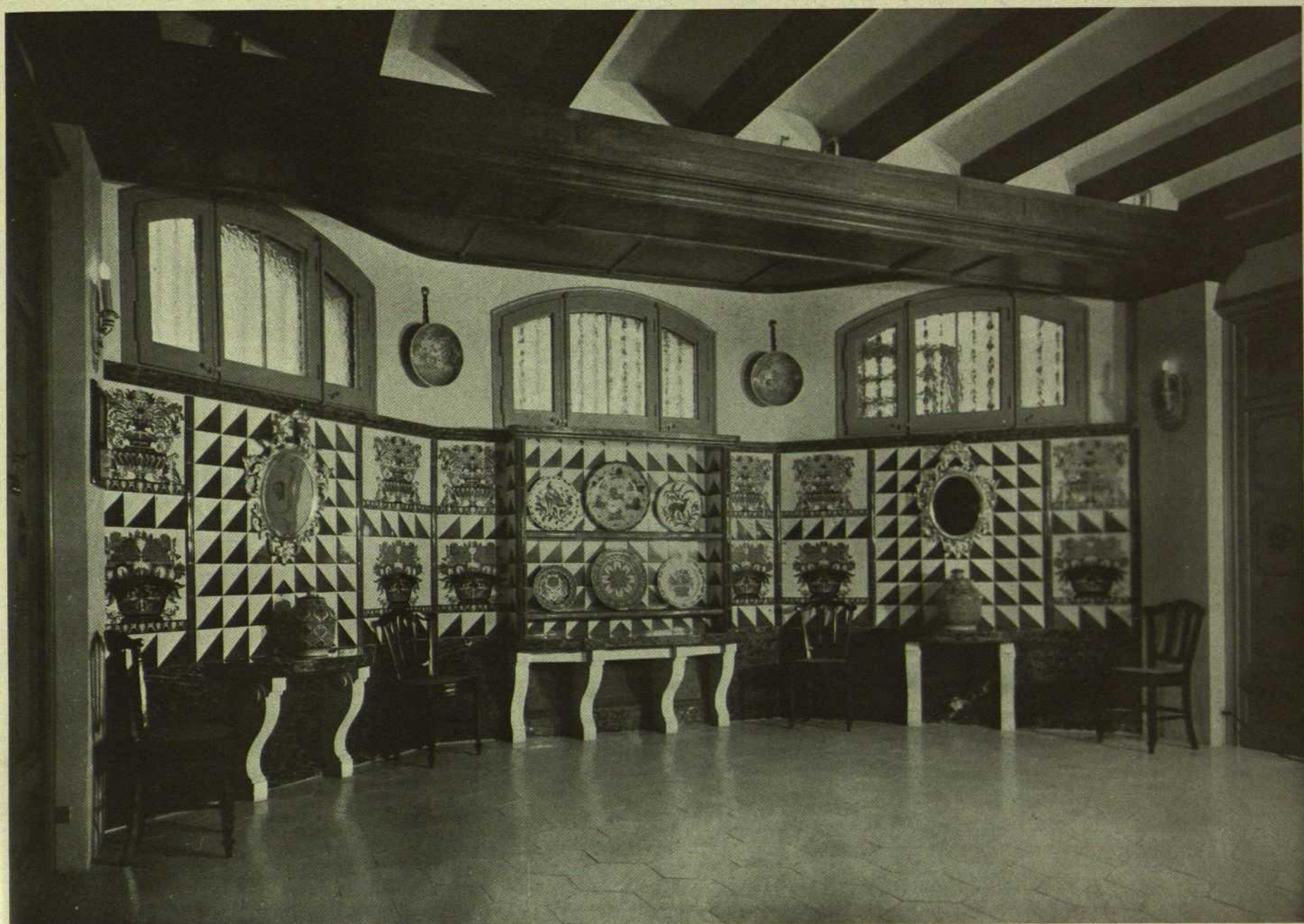
*Arbustos i flors alegren discretament
l'entrada d'una caseta adusta*

veiem cap a quin destí caminem; ja veiem que és inútil de resistir-nos-hi. Si tenim esma de bons capitans, podem establir un pla de salvament de les coses realment precioses i atorgar la resta a la voracitat de l'època. El que no podem fer, és fer el ximple, ni el distret. Fóra una puerilitat. Al capdavant, sucumbiríem de la mateixa manera i no tindríem el consol d'haver realitzat un esforç amorós i intel·ligent perquè el fenomen general i ineluctable s'acomplís a benefici dels interessos materials i espirituals de Catalunya, o, si més no, perjudicant-los en la mesura estrictament inevitable.

*Un pescador recollint la feixuga xarxa,
amb moviments que quasi formen un ritu*

Un aspecte del menjador d'estiu del Sr. E. P. C.,
dirigit i realitzat per Joan Busquets

Paisatge
(Museu de Bilbao)

JOAQUIM SUNYER

Durant molts anys, el nom d'aquest pintor il·lustre ha estat l'encapçalament obligat i ineludible de totes les antologies d'art que hom ha fet a Catalunya. Era ell, en virtut d'un acord explícit, l'exponent més qualificat de la moderna pintura catalana • ¿Per ventura, ha deixat d'ésser-ho? ¿Han sorgit noves valors que han emulat les creacions de la seva paleta? ¿La seva obra ha sofert alguna minva o ha acusat alguna decadència? • No. Al meu entendre, la pintura de Joaquim Sunyer segueix representant, si no el cim en absolut — els absolutismes en qualsevol matèria que sigui em fan rodar el cap —, un dels cims més alts i més ben definits de la nostra renaixença artística • L'únic que passa és que, a Catalunya més que no en altres països de vida espiritual més vasta i més intensa, la gent sol fatigar-se de proclamar durant massa temps la mateixa excel·lència. Hom tem d'insistir; hom s'espanta de caure en monotonia, baldament la monotonia sigui la felicitat o l'èxtasi. Aquest és l'únic secret de l'oblit relatiu — molt relatiu, val a dir-ho —

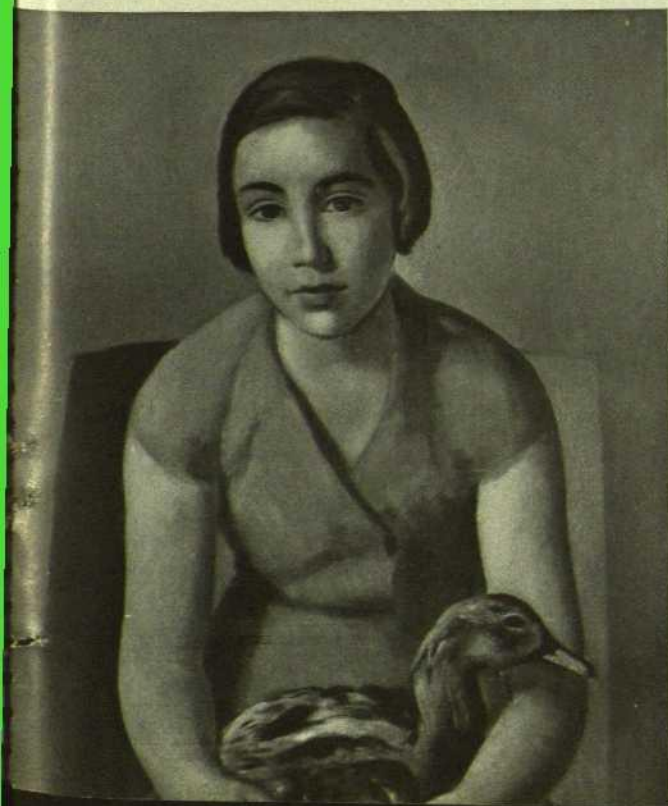
Cap de nena

de la Col. C. Casanovas

La filla del pintor

que ha planat sobre l'obra del nostre gran pintor durant aquests últims anys • Ha bastat, tanmateix, l'exposició de les Galeries Syra perquè el fet magnífic de la seva maduresa tornés a imposar-se sense restriccions ni mercadeigs • Maragall que fou, de la manera trèmula i il·luminada que ell solia accomplir aquesta mena d'oficis, el nunci de la glòria sunyeriana, hi veia tanmateix un esforç, una lluita encara no reeixida per a conquerir l'harmonia. Si el poeta de les «Vistes al mar» hagués pogut seguir durant els vint-i-cinc anys darrers l'afinació i la depuració de les intencions de Joaquim Sunyer, és probable que hauria proclamat amb nosaltres que la lluita havia acabat en victòria • Victòria d'artista, naturalment. Victòria que no vol dir adquisició maquinal d'una manera, d'un motlle, d'una fórmula, sinó descoberta, renovada i palpitant, del propi estil • En aquesta descoberta és evident que ha tingut una part no petita el paisatge de Sitges, que per al nostre pintor era el paisatge nadiu. Amb raó, cap dels panegiristes o comentaristes de l'obra sunyeriana no ha pogut estar-se de consagrar uns paràgrafs a la mar blava i als turons humils, sense èmfasi, però amb gràcia, que formen l'horitzó de la vila avui esdevinguda centre de turisme. Alexandre Plana ens parla amb una poètica eloqüència d'aquestes «muntanyes que reposen com un cos ajagut», i abans Maragall havia

La nena de l'ànec

Col. E. Isern Dalmou

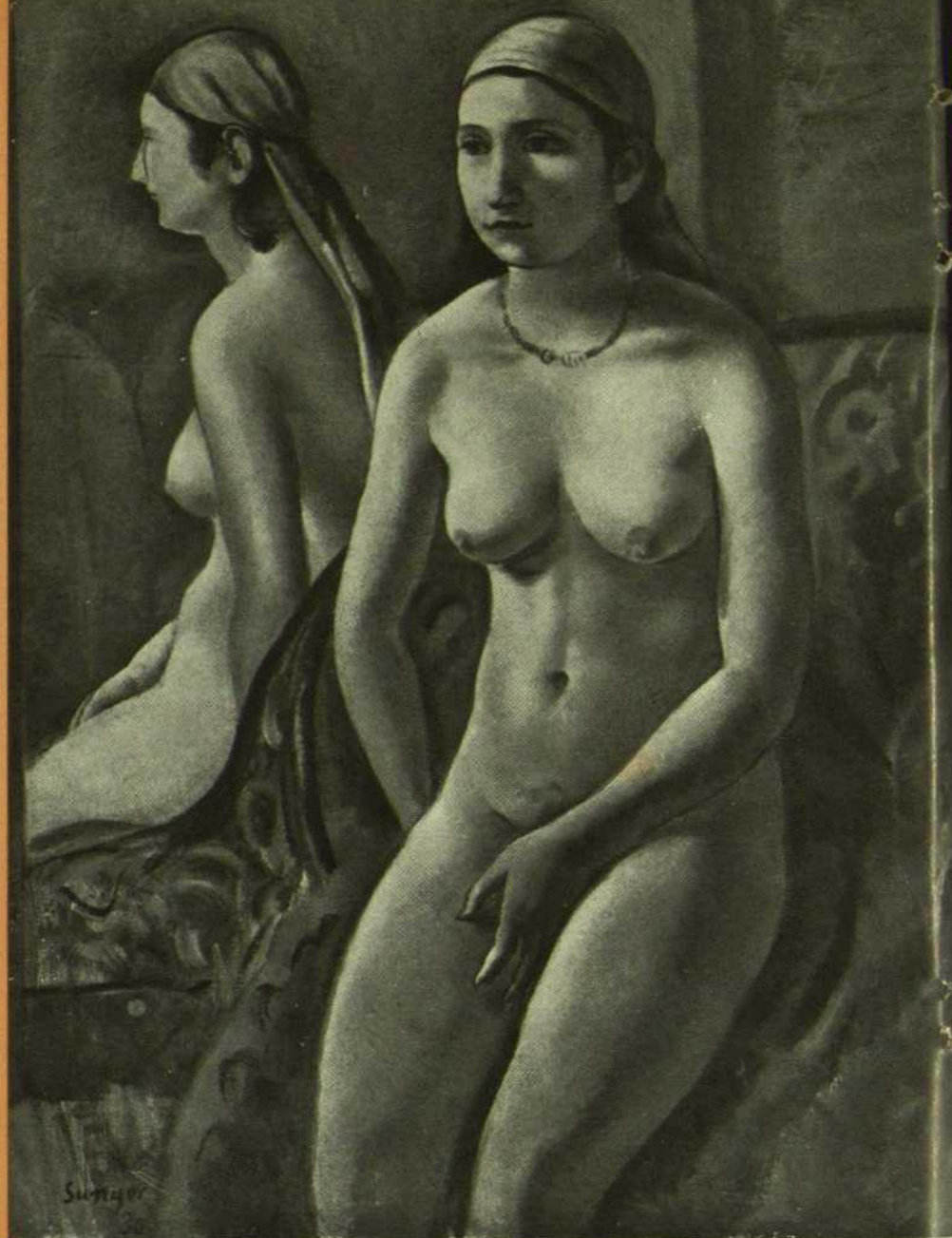
Les dues germanes

Museu d'Art Modern, Madrid

descriu en termes inoblidables l'ambient que Sunyer s'ha esforçat a copsar; «l'aire és tan net — deia — que el paisatge sembla sense atmosfera, sense distàncies i que tot pot tocar-se perquè el sentit del tacte es transmet als ulls» • Noteu la força d'aquesta observació: Tot pot tocar-se. Per donar en una pintura aquesta enorme sensació de tangibilitat, Joaquim Sunyer va haver d'abandonar les seves vel·leïtats impressionistes, adquirides a París, sota la influència doblement irresistible dels grans mestres de l'escola — Monet, Sirley — i del paisatge de l'Illa de França, i va haver de trobar una tècnica que recollís el color i el clogués dins els límits de cada garrofer, de cada roca, de cada feixa, de cada barca, de cada tros de mar. Quina meravellosa virada! Quin trànsit prodigiós! Passar d'una llum suau, que embolcalla les coses i n'esfuma els contorns, a una claror crua que palpa rigorosament els objectes i els obliga a acusar-se amb franquesa! Venir d'una boira subtil que s'esmuny, inagafable, entre totes les coses, submergint-les en una atmosfera deliquescents i suggeridora, i anar a raure al regne de les coses concretes, dels límits nets, de les coloracions definides! • És un problema de psicologia estètica el d'escatir on hauria arribat Joaquim Sunyer si, definitivament arrelat

P a i s a t g e

Propietat de C. Alvarez

Nu del mirall
Col. C. Alvarez

a París, no hagués, repetint l'immortal episodi del fill pròdig, revingut a la seva terra? • Sens dubte, en l'època present la facilitat de comunicacions ha permès a cada pintor de retrobar o de trobar periòdicament el paisatge que esqueia a les seves aspiracions o als seus ideals artístics, a les seves facultats o als seus prejudicis. ¿No veiem avui pintors amb domicili oficial a París i que, tanmateix, no pinten sinó en els ports de Provença o del nord d'Àfrica, on poden donar eixida a llur amor pels volums retallats i per les coloracions franques? ¿No tenim a Catalunya mateix pintors que s'enfilen cap als estreps del Pirineu a fi de trobar paisatges que «corotegin», si em tolereu aquest verb que no és al Diccionari, però que expressa ràpidament la meua

Retrat de nena
Col. M. Montserrat

Retrat del nen
Albert Parera

idea? • No. La residència oficial ha deixat de jugar un paper preponderant en el descabdellament dels temperaments pictòrics, per la simple raó que ha deixat d'ésser la residència única i fins la residència habitual. Podia, doncs, haver ocorregut que Joaquim Sunyer, sense abandonar el seu domicili de les vores del Sena, hagués descobert que eren altres paisatges els que més s'adeien amb el seu tarannà. Però la seva precoç tornada a Catalunya, abans i tot que s'afermessin els corrents actuals, que en conjunt representen una rehabilitació de la Mediterrània, sempre ens ha aparegut com un indicatiu de la seva extraordinària sensibilitat artística. Ell no ha hagut d'esperar que la crisi i el malhumor de París li assenyalessin el seu camí de Damasc; l'ha

Posant-se el guant
Col·lecció Teixidó

La noia de les flors

Paisatge de Sitges

trobat tot sol, en virtut de fenòmens íntims • I ara, en una mena de compensació curiosa i quasi paradoxal, és ell, Joaquim Sunyer, veí de Sitges, un dels pocs pintors catalans que torna de tant en tant a França per pintar-hi retrats que li encomanen directament • Déu me'n guard, d'elevat a la categoria de norma o d'exemple allò que és només un episodi casual! Per arribar al mestratge i fins a la genialitat, no hi ha receptes ni fórmules. Uns hi arriben sense bellugar-se del terrer, en virtut d'un apregonament de rels; són rars, són escassíssims, però potser n'hi ha alguns. D'altres, com Sunyer, després d'una fuga precoç que els remou i els allibera, tornen a la pàtria per aconseguir-hi la maduresa del talent i el punt dolç de l'originalitat. Alguns, per últim, s'exilien de joves i no

tornen mai més a reprendre un contacte seriós amb llur punt de partida • Tots els camins són bons... quan menen a l'èxit veritable. Deixeu-me dir, tanmateix, que el règim que més satisfà les meves manies és, si fa no fa, el que, intuïtivament o reflexivament, per gust o per força, ha seguit el nostre gran Sunyer. Cal sortir de Catalunya i passar tots els xarampions en els llocs on els microbis tenen més virulència. Però cal tornar a Catalunya abans d'esdevenir un etern candidat a totes les malalties infantils • CARLES SOLDEVILA

Fotos Serra

Llescant el pa
Col. Gustau Gili

Studio Batlle

La Sra. Odette Cherbonnier de Gomis

Pàgines d'àlbum

L'infant Xavier Gubern i Veiga

La senyoreta Mercè Esteve i Biosca

La senyora Matilde Marugan de Lentini

Studio Batlles

Senyora:

Cureu que les joies que dueu per al vostre agençament personal no desdiguin de l'argenteria que decora la vostra casa—ni al revés. Cal que entre vós i la vostra llar, hi hagi una harmonia a base de bon gust i de qualitat • J. ROCA, joier.

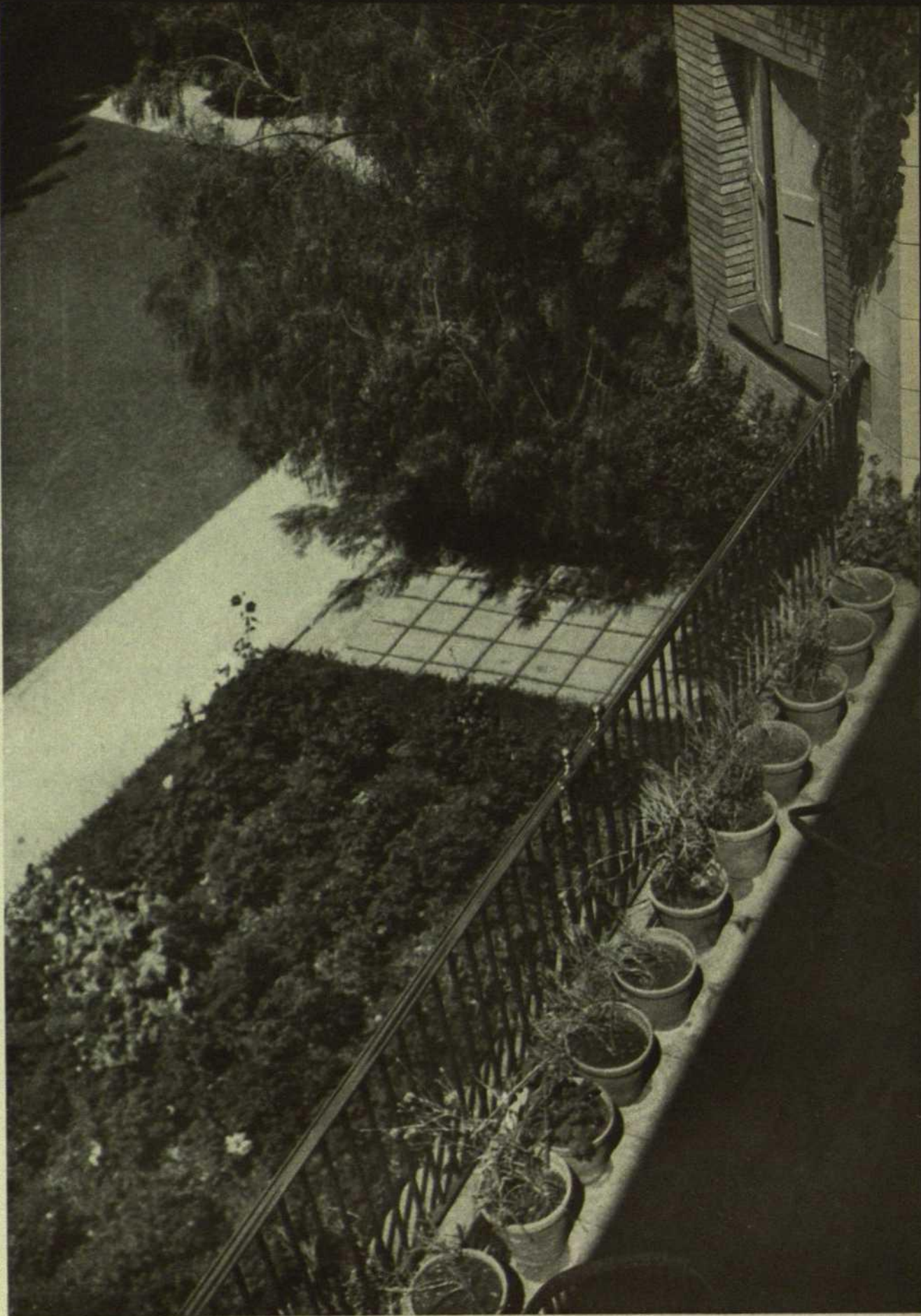

*Nenúfars a l'estany del
Palau de Pedralbes*

LA JARDINERIA ÉS UN ART TRAÏDOR

L'art de la jardineria és un dels que, a primera vista, sembla més fàcil, i un dels que en realitat és més difícil. ¡Tothom gosa practicar-lo! I és que hi ha el prejudici que les plantes sempre fan bonic. Val a dir que la naturalesa col·labora eficaçment a mantenir aquest prejudici. Ens ofereix infinites combinacions, i totes, per un cantó o altre, ens fan

goig. El bosc d'alzines no ens sembla menys agradable que el bosc de pins; els cims rocosos no ens impressionen menys que els cims coberts d'una herba rasa i ombrívola; la cascada opulenta, que ens enlluerna amb les seves blancors i ens eixorda amb la seva remor, no ens priva de trobar un encís pregon en la fontanella amagada que raja entre créixens, arran mateix de terra. I si passem de l'esfera de la naturalesa lliure o quasi lliure a la de la naturalesa intervinguda sense cap propòsit artístic, ens trobem també amb un seguit d'exemples que ens decanten a creure que, amb arbres i flors, sempre s'obtenen conjunts harmoniosos. Efectivament: ¡quantes vegades ens hem encantat contemplant els encontorns d'una masia on quatre xiprers vells lligaven meravellosament amb un camp de blat jove! Les feixes de conreu poques vegades ens han fet nosa enmig d'un paisatge selvàtic; els esbarzerars que les cenyien ens semblava que eren braços virils que cuitaven a protegir-les; el bosc que les voltava, créiem que venia a abocar-se en aquella clariana com una multitud pot venir a la vora d'un llac... • Però, així que entrem de ple

*Un aspecte del jardí
del Sr. Ferran Rubió*

en l'art, tot intel·ligència i tacte, de crear jardins, aquests preiudicis fallen. No hi ha com tenir el propòsit exclusiu de fer una obra bella, per a caure en els mil paranyes d'aquesta aparent facilitat que ofereix el món dels arbres, dels arbustos i de les flors. Mireu, si no, la quantitat de jardins horribles que volten la majoria de les vil·les modernes. Hom ha cregut que combinar quatre elements vegetals amb quatre elements arquitectònics, era joc de poques taules, feina a l'abast de totes les sensibilitats • L'art de la jardineria és traïdor. I és de llei que ho sigui. Cap, com ell, si hi pensem una estona, no ens apar tan temerari. Cap, com ell, no s'aventura a manipular els elements que forneix la naturalesa, com si diguéssim en estat pur. Totes les altres arts modifiquen els elements que manlleva a la naturalesa fins a tornar-los incognoscibles, inidentificables. Què té a veure la pedrera de marbre amb l'escultura? ¿On queda el parentiu de l'obra pictòrica amb les substàncies minerals d'on han estat extrets els colors, i les substàncies vegetals

d'on ha sortit la tela i el bastidor que l'aguanta? • En canvi, el jardiner, l'arquitecte de jardins, pren tal com són, o poc se'n falta, els arbres, els arbustos, les mates i les herbes. I la bellesa intrínseca d'aquests elements, llur vitalitat, no fa sinó multiplicar les dificultats de la síntesi • I sospito que aquestes dificultats, consubstancials a l'ofici, encara augmenten en èpoques com la nostra, que malden per rompre totes les tradicions i que es plauen a flirtejar amb totes les tendències, àdhuc amb les més contradictòries. Si durant el Renaixement calia fer jardins a la italiana i durant el segle disset i bona part del divuit, jardins a la

*Grup de lliris vora una
peça d'aigua al jardí
del senyor F. Rubió*

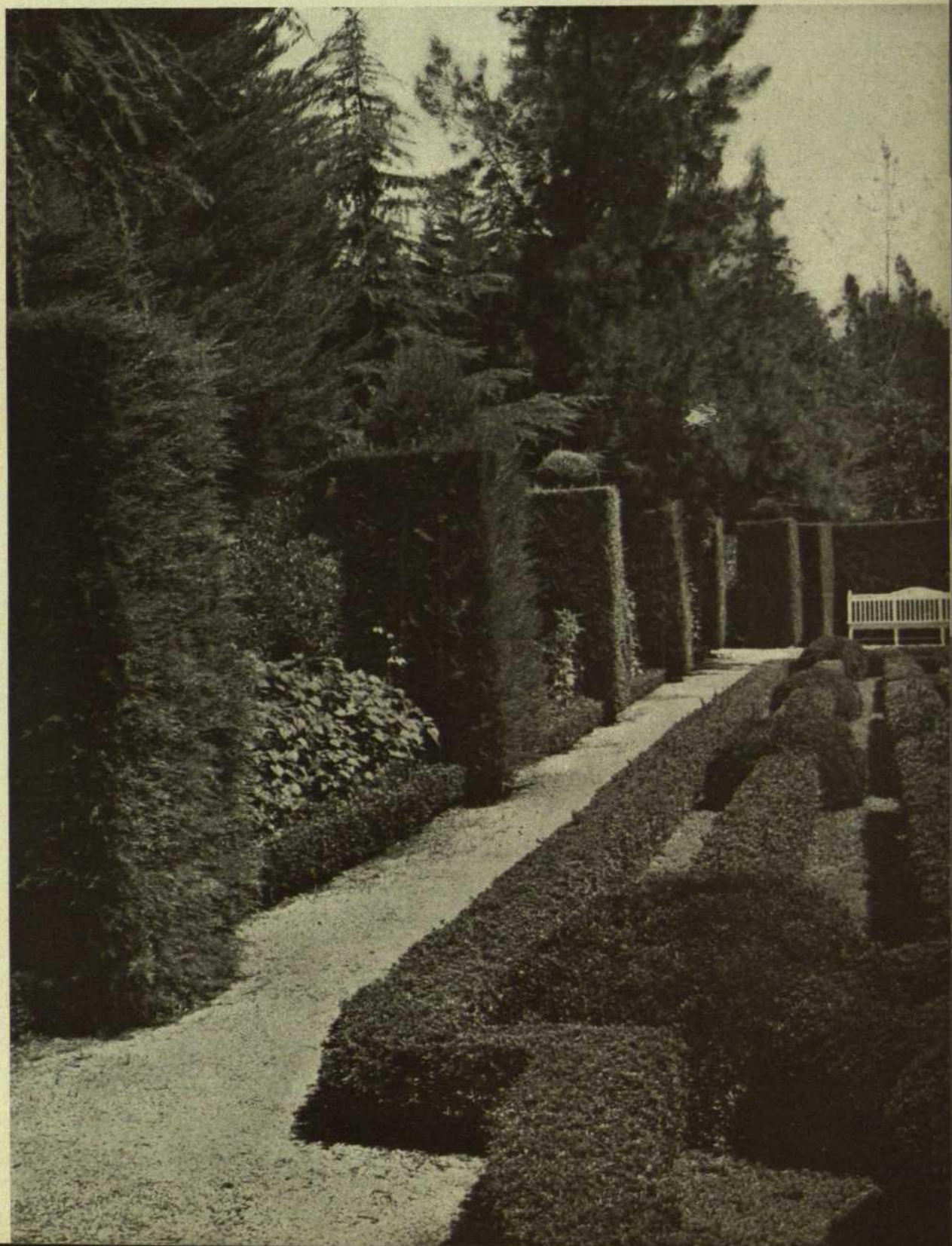

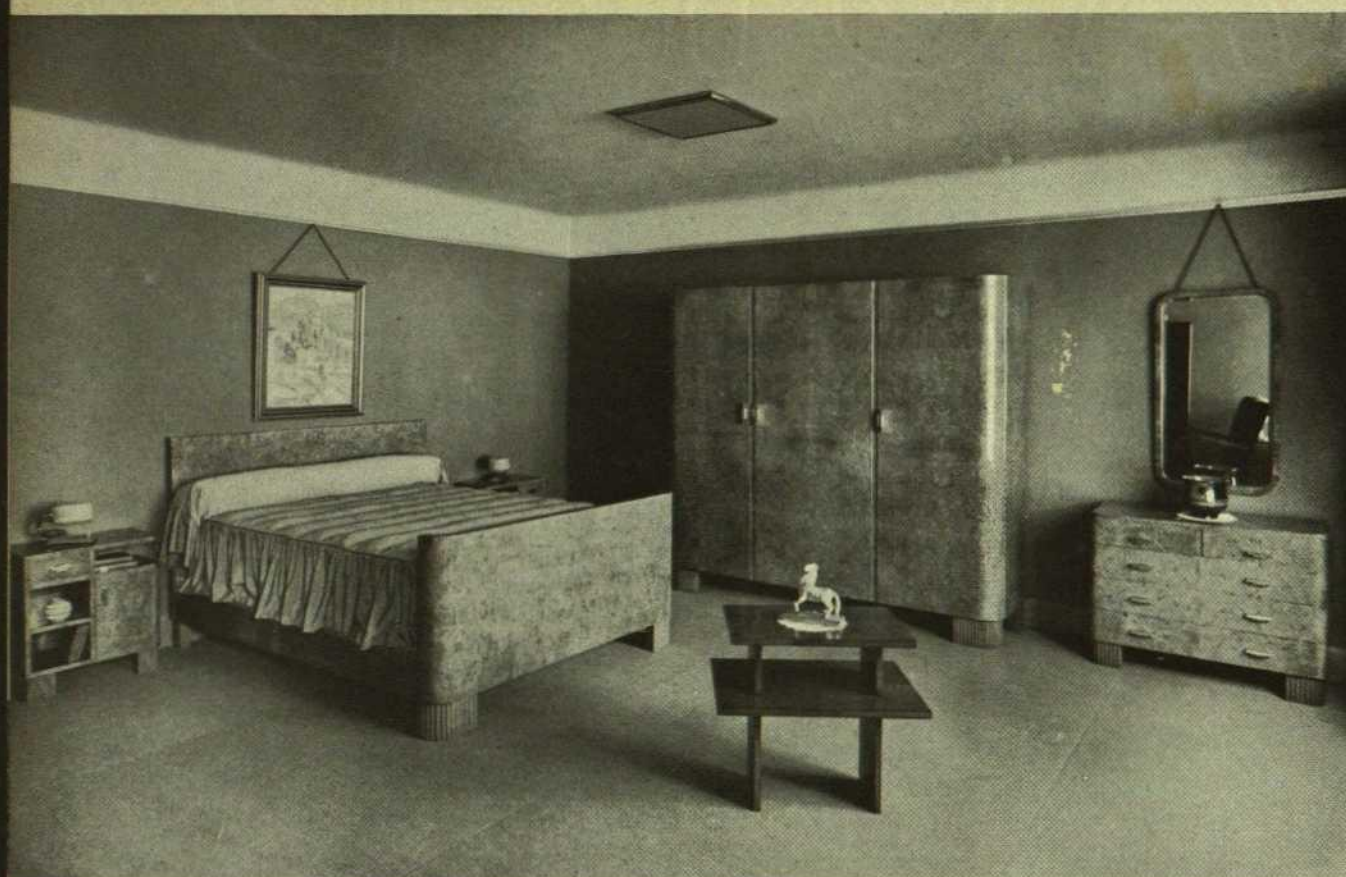
*Safareig al Palau
de Pedralbes*

francesa, i amb el Romanticisme jardins a l'anglesa, després un hom no ha sabut ben bé quin patró adoptar. Els jardiners han anat una mica perduts i han comès enormes atzagaiades • Descobrir-ne un com el nostre Nicolau M. Rubió que, amb un dosatge intel·ligentíssim de les fórmules clàssiques i de les

*Un aspecte del jardí que
volta el Palau de Pedralbes,
obra de Nicolau M. Rubió*

troballes modernes, sap crear jardins que sedueixen sense espantir i que commouen sense atuir, és una sort que no es paga amb diners. Els jardins de Santa Clotilde, que reproduïem en el D'ACÍ I D'ALLÀ de l'hivern passat, com els que il·lustren aquestes planes, donen una idea — descolorida, no cal dir-ho — de l'art formidable d'aquest arquitecte que ordena el món vegetal i el relliga amb balustrades, escalinates, escultures i estanys, amb tant de tacte que una cosa sembla nascuda per a l'altra • MYSELF

Dormitori corbat. Mobles de fusta-rel de freixe. Parets color salmó clar. Sostre color crème. Catifa de feltre gris-verd

UNA CARTA PARTICULAR

Senyor Director: Deixeu-me començar com un antic subscriptor del vostre magazine i que admiro la magnificència de la seva presentació i la qualitat i perfecció dels seus documents gràfics. I un cop lliure i quití d'aquest deure de consciència, deixeu-me demanar-vos de la millor manera possible que no publiqueu més fotografies d'interiors, de mobles, de novetats decoratives per a la casa. No, per l'amor de Déu! Sense desconèixer la gràcia d'aquesta mena d'informació i dels articles que l'acompanyen, considero que fan més mal que bé. I si vós hi pareu esment, ho comprendreu aviat • ¿A què treu cap tant parlar dels interiors, de la llar, de la intimitat en una època com la nostra en què cap dona no sap estar-se

Dormitori-estudi a casa de la senyora Hyde, en fusta de roure gris-clar i catifa gris-blau

a casa més enllà d'un parell d'hores? La meva, per exemple, passa més temps al cine, al saló de te, a les botigues i magatzems que no pas a casa. Això tot sol ja és una calamitat, perquè és indiscutible que més de quatre coses que funcionen irregularment a casa meva, funcionarien bé si la meva dona hi exercís una vigilància més constant. No parlem ja dels inconvenients que pugui tenir aquest règim des del punt de vista sentimental. No m'agrada entretenir-me en aquests temes de mena privadíssima. Arribaria fins i tot a resignar-me a les imperfeccions del govern domèstic i a la falta de veritable caliu familiar... L'home s'avesa a tot, o gairebé a tot! Però hi ha una cosa que realment em revolta, i que per anys que passin no arribaré a capir • La meva dona que, en definitiva, no és pitjor ni millor que la majoria de les seves contemporànies, sap combinar el seu vici de viure constantment al carrer amb una passió boja per tot el que sigui decoració i mobiliari d'interiors. De manera que, cada vegada que topa amb un magazine que dedica atenció a aquesta condemnada matèria, ja la tinc encaterinada amb nous projectes i noves il·lusions. No podeu imaginar, senyor Director, quant tràgica és aquesta mania de modernitzar i d'agençar una casa que gairebé sempre està deserta! I vós, amb la vostra insistència, no feu sinó tirar llenya al foc • De manera que les preocupacions que li produeix el confort i la bellesa del nostre domicili sols li serveixen per a desertar-ne amb més intensitat, amb l'agreujant que m'obliga a despendre uns diners que més valdria destinar a qualsevol altra cosa. Francament, em surt més a compte que se'n vagi al cine, a prendre el te, a jugar al golf o a jugar al bridge • M'heu comprès, senyor Director? Us adoneu del mal que esteu fent? • Hi compto i us saludo atentament • JAUME MALAGRIDA

MOBLES Y DECORACIÓ DE CASA REIG

Menjador. Mobles de palissandre corbat. Tapisseria vermell pujat. Parets beige. Sostre crème i paviment "Unitas" roig

Dormitori. Mobles esmaltats to verd-pàl·lid. Tapisseria i cobrellit de cretona. Catifa barrada de rosa

PREOCUPACIO DE SETEMBRE

De vegades amarga l'estiu dels pares, que han pres molt a cor llur ofici, una preocupació: on posaran els nens a estudiar? ¿A quin col·legi trobaran més garanties de formació física i espiritual? • Val a dir que aquesta preocupació s'ha intensificat durant aquests últims anys. En altres èpoques, sense que els pares pequessin de negligents — és possible i tot que en molts aspectes fossin més curosos que no pas els actuals — no atorgaven a la instrucció la importància que li han reconegut els temps moderns. Potser confiaven més en la funció educativa de la família, en la solidesa de les tradicions domèstiques, en la inèrcia dels negocis o de les profes-

*L'hora del desdèjuni a la
Nelly's Nursery School*

Un dormitori a la
Nelly's Nursery School

sions... El cert és que la majoria dels pares elegien per educar llurs infants el col·legi més pròxim, sols reunís un mínim de decència • La nostra època és força més difícil en aquesta matèria. Sap que, a mesura que avança el temps, la sola herència que esdevé inalienable és la de la formació física i moral de l'individu. Totes les altres coses, riqueses, honors, renom, s'esvaeixen amb una facilitat extrema • Aquesta evolució general de la mentalitat paterna, ha promogut la creació d'algunes institucions de cultura realment admirables. Més admirables en un país com el nostre on aquest ram ha estat terriblement negligit. No és que als afores de Barcelona, i fins a l'interior de la ciutat, manquessin alguns edificis d'aspecte considera-

La biblioteca dels infants

ble; però, darrera les façanes importants i prometedores, solia amagar-s'hi una gran rutina pedagògica i una deficiència higiènica increïble • En un cert moment, fins ha semblat que les empreses culturals de caràcter públic, com ara els grups escolars de l'Ajuntament, anaven a vèncer els col·legis particulars en tots els ordres, fins en aquells que semblaven més enèrgicament vinculats a la iniciativa privada. No ha desaparegut pas aquesta eventualitat; potser no tornarem mai més a l'estat de coses que existia a començaments de segle. Però, és evident que han sorgit a Barcelona algunes temptatives d'orientació realment moderna que, si més no, proven que es pot fer alguna cosa interessant, enfora dels organismes públics • L'horitzó de la pedagogia és il·limitat. No hi ha cap sistema, per excel·lent que sigui, que arribi a fitar-lo. Cal desitjar, doncs, que al costat de les enormes empreses d'instrucció que empenen l'Estat i que, per força, han de subjectar-se a un patró més o menys rígid, hi hagi institucions lliures, governades per esperits subtils, dotats d'una gran vocació docent i capaços d'adaptar-se a totes les modalitats de l'ànima pueril i zelosos de conservar-hi el segell de la individualitat. Perquè serà ben necessari que els homes de demà s'ajustin a una disciplina i integrin sense dificultat la massa, la multitud. Però no és menys necessari que, enmig de tants esforços de fabricació en sèrie, hom eviti, almenys, de reduir totes les mentalitats a un model únic.

Un altre aspecte de les habitacions de la Nelly's Nursery School

P O E S I A D E L S P O R T S

Pocs espectacles, en una gran ciutat, més bells que el del port. Del port els prové un de llurs més grans encisos. Només els rius, els grans rius, profunds i navegables, que són també ports en certa manera, hi poden competir. Però el port és encara més poètic perquè fa més sensible el contacte de la ciutat amb l'infinit • Tot el millor i tot el pitjor arriba, a les grans ciutats, pels camins líquids de la mar. Hi arriba en les naus carregades de tresors i de misèries. Les naus que hi aboquen l'hulla, la sang negra i preciosa del països nòrdics. Les naus que hi descarreguen els fruits saborosos de les terres pròdigues, els perfums, les drogues misterioses, els tabacs emmelats dels països d'Orient. Tots els tresors de les mil i una nits, fins amb les Scheherazade i tot, són desplecats per la simple descàrrega d'un vapor. El port ens posa així en contacte amb els països més remots, amb llurs civilitzacions, llurs races i llurs llengües. Res, per

*Les grues—lloc comú fer-
rís en el poema del port*
F o t o C a s a s

El bauprès carregat de veles

Foto Casas

això, no excita tant la imaginació com el port. Res no fa somniar tant com passejar-hi. És la invitació al viatge més temptadora, més torbadora que pot oferir-se a l'esperit insatisfet.

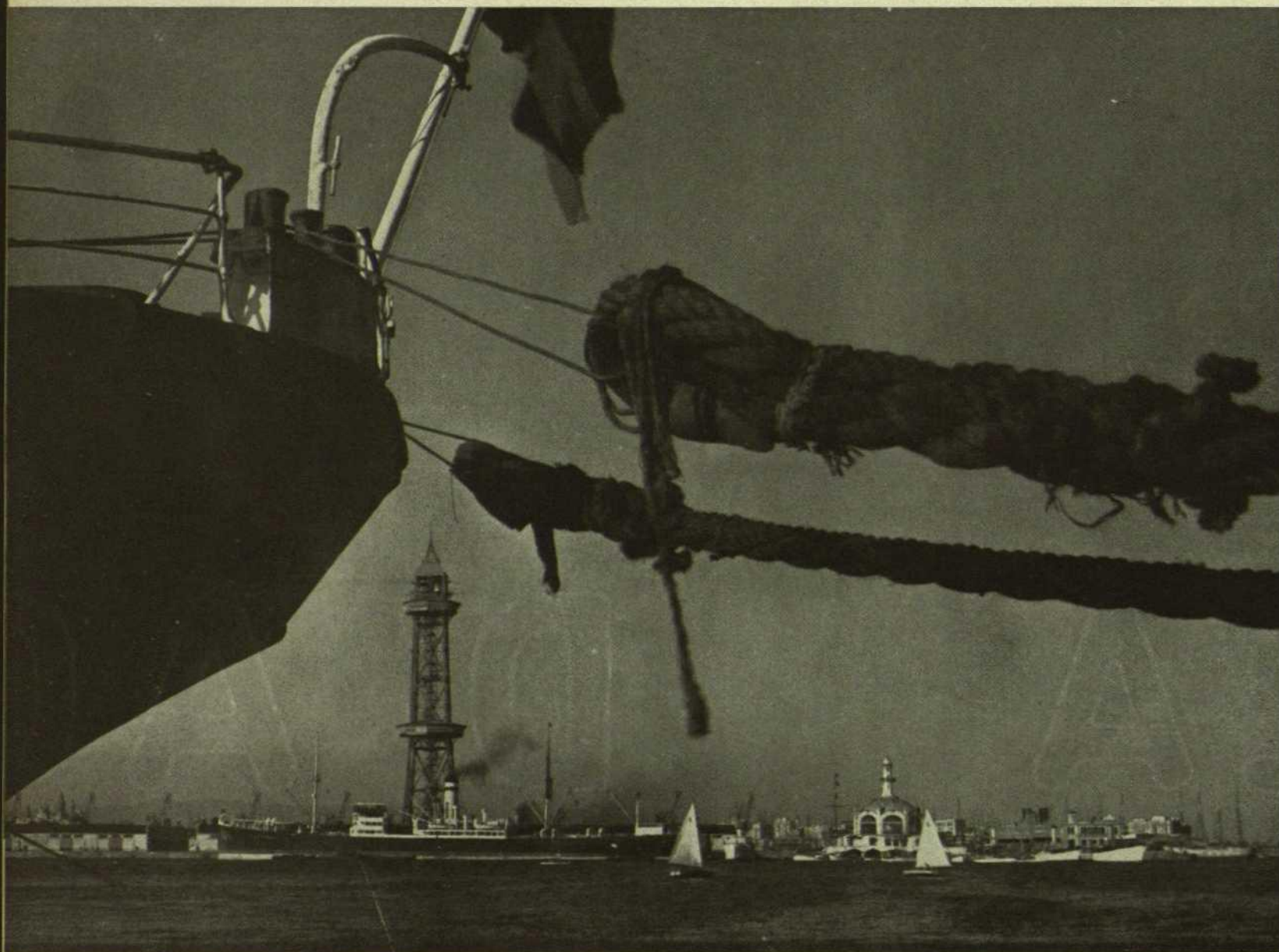
• ¿Hi passegeu vora el capvespre, quan el cel pren les seves coloracions més radiants o inefables, a l'hora més propícia per al desvari i per al somni? Sempre hi trobareu algun solitari, el veureu contemplar l'horitzó àvidament, entre els pals, les xemeneies, els cabrestants, les grues i les veles. Què fa? Què mira? Què veu? Les perspectives del somni s'obren davant dels seus ulls. Veu països meravellosos, on tot és bell i la vida fàcil i serena, on floreixen totes les voluptats, on els fruits d'or, els fruits més dolços poden abastar-se sense esforç, on totes les dones — divinitats de marbre, d'eben o de bronze — són amables, i tenen els ulls més torbadors, i les sedes més sumptuoses fan més seductora llur nuesa. Paradisos del món, on tots els desigs són satisfets, on la voluptat pot adormir-se sadollada, on l'home acaba per no desitjar res i viure en la calma dolça d'un déu • Però si aneu al port en nit tancada, us adonareu que si res ni cap lloc no desvetlla tantes il·lusions i tantes esperances, que si res no atreu tant vers la riquesa o vers l'amor o vers l'infinit, enlloc tampoc no s'aboquen tants de desenganys i de fracassos, tants de crims i de repulsives turpituds. És el port de les grans ciutats el lloc per on entra la xusma dels altres països, el lloc també per on s'escola i neteja la

La flotilla del Club Marítim de Barcelona—nota deportiva i somrient enmig de la gravetat dels transatlàntics i dels vaixells carboners

Foto Bill Brandt

xusma de la pròpia ciutat. Tots aquells qui arriben fugitius, tots aquells qui no tenen altra salvació que la fugida, és al port on es troben. En passejar-hi durant la nit, hi haureu vist més d'una figura lamentable, sospitosa o equívoca. El port fa més densa la nit, més extraviadores, amb llurs lluïssors, i llurs reflexos, i llurs fosforescències, les tenebres. I és al port, especialment, on aquells qui no poden viure sinó a la tenebra es refugien • Però el port és encara alhora il·lusió i desesperança dels qui hi passen un moment i que no poden deturar-s'hi. Els amors més vehements, els amors més folls s'hi fan i desfan en poques hores. El mariner que ha passat molts dies lluny de l'encís de tota criatura femenina, que ha delirat molt, perdut entre els miratges de la

El moll de Barcelona

FOTOS CASAS

mar, de la lluna i de l'estelada, i la dona que ha passat moltes hores contemplant l'horitzó com si ja només de l'Orient — camí de les quimeres — li pogués venir la felicitat o la fortuna, s'han trobat un capvespre. Potser són dos il·lusos, potser dos fracassats. Però la vida floreix o reverdeix per a ells unes hores. Ajunten llurs mans, o llurs mans i llurs cossos. Després, en el rastre d'escumes de la nau, s'hi barrejaran moltes melangies i moltes desesperances. La vida tornarà a ésser més trista, i els horitzons més tancats, més de color de pluja • Enlloc la vida no pren una major intensitat que als ports. Cap recó de la ciutat no és ni més bell, ni més misteriós, ni més suggeridor, ni més ple d'experiències i lliçons. I cada dia esdevé més complex, més sorprenent, més atractiu. Bell devia ésser ahir, quan les naus hi arribaven només

*Montjuïc vist entre
els pals i les xe-
meneies del port*

FOTOS Casas

*La Torre de Jaume I, cen-
tre del transbordador aeri*

que a l'impuls de les veles desplegadas, i llur blan-
cor contrastava amb les denses colors dels esten-
dards. Però més ho és avui que a la bellesa arcaica
de les veles s'ajunta la magnificència dels palaus
flotants que són els transatlàntics, la joguina tan
neta i polida dels cuirassats i dels torpediners, la
libèl·lula d'acer de les avionetes, tan fràgil i lleu-
gera que, en descansar damunt dels pètals fluc-
tuants de les onades, a penes hi gravita. I, encara,
amb la diversitat de les petites i frívoles embarca-
cions esportives que fan de la falda del gran déu
marí, en els seus replecs del port, el camp de
llurs evolucions plenes de gràcia i d'ardidesa

- Es per això, per tot això, que els poetes cerquen
i renoven al port constantment llur inspiració.

I la literatura que els fa segregar és per als gustos
més diversos: frivolitats elegants, audàcies més o
menys surrealistes, melangies romàntiques, desespe-
rances de la carn... El port fa vibrar els nervis i l'es-
perit de tota mena de poetes • DOMENEC GUANSE

MARLENE DIETRICH

Lletja? Bonica? Intel·ligent? Inexpressiva? Com vulguin! Però una dona que, movent-se en la pantalla, no deixa ningú indiferent.

DITES, SENTENCIES I ESTIRABOTS

D'OSCAR WILDE

La base més adequada per al matrimoni és una mútua comprensió • Per a ésser popular cal ésser mediocre • Quina diferència hi ha entre la literatura i el periodisme? Doncs, que el periodisme és il·legible i la literatura no és llegida • No fer res és la cosa més difícil del món; la més difícil i la més intel·lectual • Res no s'assembla tant a la innocència com la indiscreció • Els vells s'ho creuen tot; els homes dubten de tot; els joves ho saben tot • Les coses pitjors són fetes amb les millors intencions • Lady B...?

Col·lecció Tardor 1934
El Dique Flotante

Studio Batlle

Col·lecció Tardor 1934
El Dique Flotante

Va provar de fundar un saló i només va aconseguir d'obrir un restaurant • La vulgaritat no és sinó la manera que tenen els altres de comportar-se • Només hi ha dues menes de persones veritablement interessants: les que ho saben tot i les que no saben res • No hi ha sinó dues categories de dones: les lletges i les pintades. Les lletges són molt inútils i les altres són fascinants, però cometen un error: es pinten per semblar joves • Les dones lletges estan sempre geloses de llurs marits. Les boniques, mai. No en tenen temps. Estan sempre tan ocupades a engelosir-se dels marits de les altres! • Els joves volen ésser fidels i no ho són; el vells volen ésser infidels i no poden • No cal sinó una mirada per a descobrir si un home suporta responsabilitats domèstiques. No us

heu adonat de l'expressió de tristesa que hi ha en els ulls dels homes casats? • Vint anys de novel·la converteixen una dona en una ruïna; vint anys de matrimoni en fan un monument • Sempre és una ximpleria donar consells; però donar-ne de bons és fatal • Londres és ple de boires i de gent seriosa. Si són les boires qui produeix la gent seriosa o si és la gent seriosa qui produeix les boires, és una cosa que no he pogut esbrinar • El drama de la vellesa no és d'ésser vell, sinó d'haver estat jove • Només hi ha una cosa al món que sigui pitjor que el que parlin d'un hom, i és que no en parlin • Els parents no són sinó una colla de persones que no tenen ni la més vaga idea de com cal viure, ni el més lleu instint de quan tenen obligació de morir.

Col·lecció Tardor 1934
El Dique Flotante

Santiago Comas ens parla de la moda en la temporada vinent

Si voleu que resumeixi amb una frase la tendència general de la moda actual, us diré que anem cap a les línies que allarguen la silueta • Quant als colors que s'emportaran la predilecció dels elegants, anoteu el blau en tots els matisos, el "beige" fosc i el marró color aram gris amb mescles groguenques, i el gris plom. En xeviot, indicat per als vestits de matí, esport i viatge, els dibuixos a ratlles molt separades i també a base de quadres; el dibuix petit ha estat condemnat a l'exili, almenys durant aquesta temporada • Poca variació en la forma de la jaqueta o americana: només cal anotar que són una mica més llargues i la butxaca destinada als llumins – la fosforera – s'aplica per fora. Al matí i en ocasions esportives, es recomana la jaqueta recta amb so-

lapes reduïdes; a la tarda, creuada. El pantalon sense doblregar en els teixits llisos i, especialment, en els vestis creuats

- Gavanys. Per a esport, i viatge, és molt indicat el cinturó o cinyell tot a l'entorn; la forma creuada amb coll i solapes amples, bocamànegues i butxaques també esbarjoses. S'imposen les teles gruixudes quadriculades i un nombre de gèneres nous a base de "bouclé", arrissats i pèl de camell. Quant als tons, són preferits el "beige", el verdós i els blavosos
- Per a vestits d'esport golf, és indicat el xeviot anomenat "Harry Tweed" teixit a mà, molt fort i de tonalitats vives
- Respecte als capells, els tons "beige", marró, blau i gris plom; ales petites i copes més aviat baixes
- Les camises de llana, per a esport, i d'estam prim, per a ciutat.

AL MARGE DE LES PISTES DE TENIS

PER CARLES SINDREU

*Maier, la gran «vedette»
del tenis català, es deixa re-
tratar tot panteixant encara*

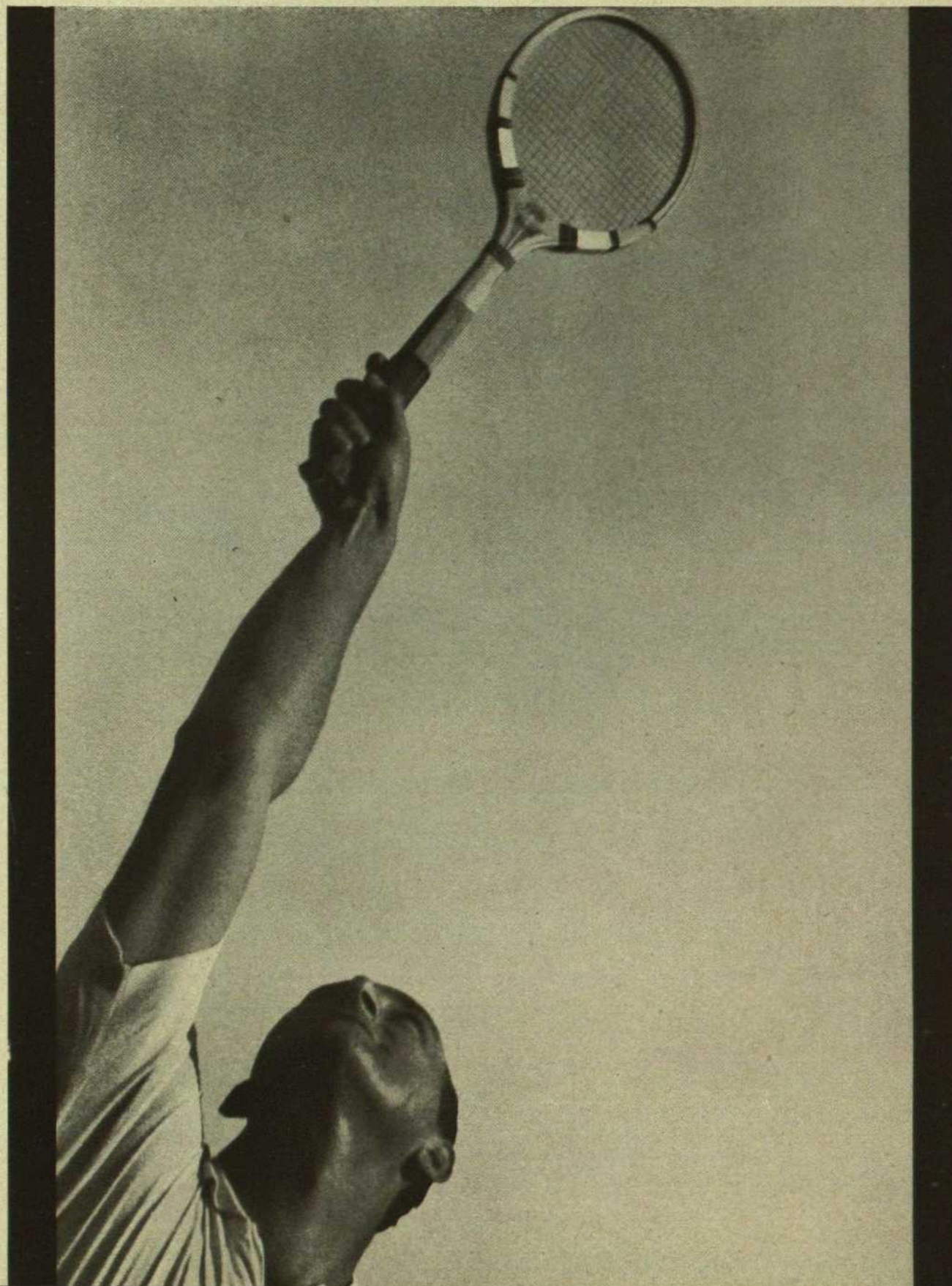
Estudio Batllés

- 1 Juanico és més formidable per la força de la seva simplicitat que per la força del seu «drive».
- 2 El tenis pot ésser considerat per qualsevol com el més suggestiu dels esports. El pinyol està en el fet que aquest qualsevol assoleixi mitjanament el control de la bola.
- 3 Fins ara s'havia volgut fer de cada tenista un home selecte. Nosaltres hem de fer de cada home selecte un tenista.

- 4 El tenis automàticament gaudiria d'un gran públic si fos possible eliminar la xarxa que separa els jugadors. Fóra un bell espectacle de veure una lluita cos a cos, raqueta en mà, a la recerca de la bola. Ara, que llavors ja no fóra tennis...
- 5 Evidentment, el tenis esdevindria un joc de senyoretes si els qui el qualifiquen d'aquesta manera el practiquessin...

Studio Batlles

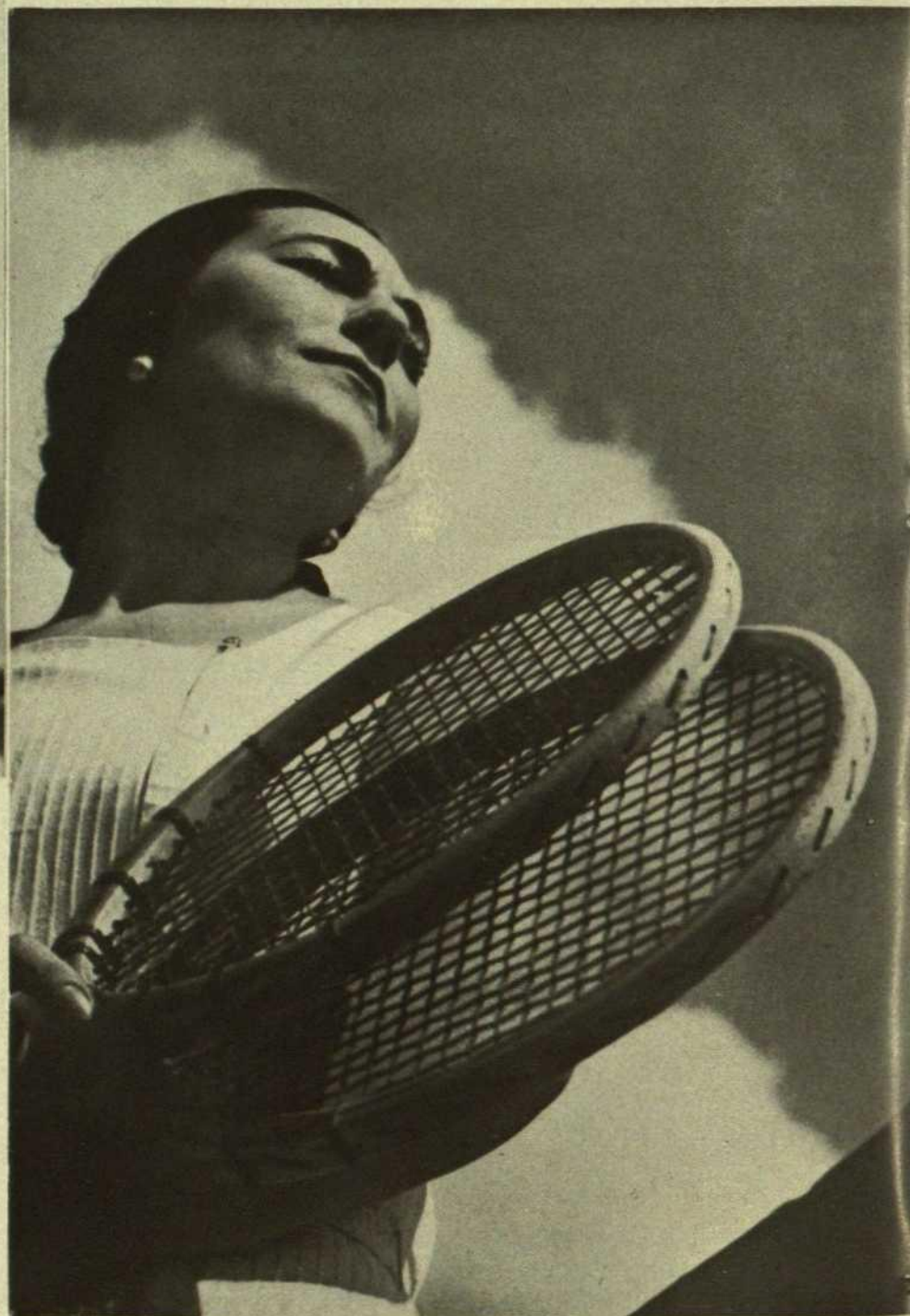

*Buby Maier, tot ell
una raqueta vibrant...*

*La Sra. de Morales, un instant
abans de posar en joc la bola*

Studio Bottles

- 6** La pràctica del tenis junt amb la pràctica d'un atletisme ben entès, què de millor?
- 7** El tenis és per al pensament un repòs en un lloc planer fet de justesa i simetria...
- 8** Convé deixar ben sentat que l'home que puja a la trona de jutge està ben lluny d'ésser un aficionat a escalfar-se de cap i refredar-se de peus.

*La Sra. de Morales, en lloc d'un
manat de flors, mostra aquesta
vegada un manat de raquetes*

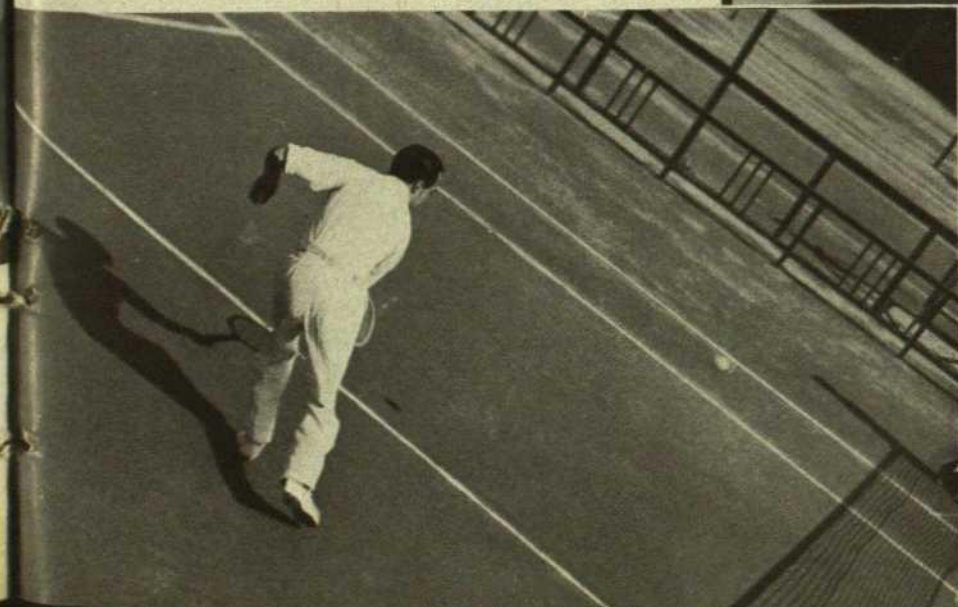
9 Ni contrarietat ni satisfacció visibles quan un gran públic encercli una pista de tenis. Fins la nostra comprensible admiració és de mal to.

10 La raqueta en mans d'Eduard Flequer esdevé l'arquet d'un invisible violoncell...

Studio Batlles

Sindreu, flemàtic, acaba el darrer «set» sense cap signe extern de fatiga

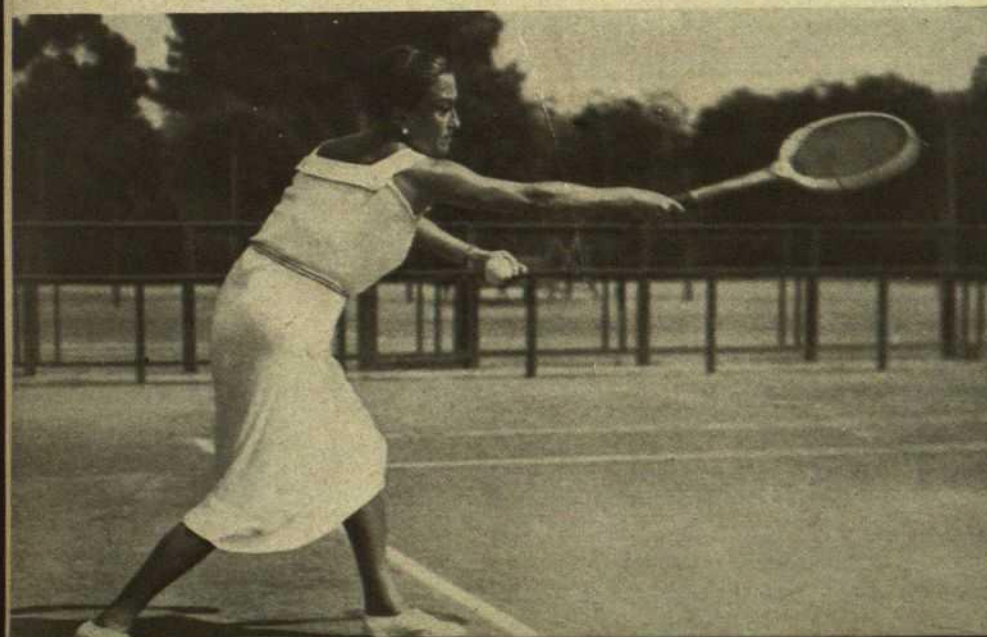
Una actitud característica de Francesc Sindreu

Studio Batlles

Rosa Torras a l'ombra
d'un cordatge ben trenat

Artur Suqué, un orfebre del
tenis, cada dia més precís...

Rosa Torras en les pistes per-
fectes del seu club preferit